

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Тодоровић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци, адвокати Здравко Крстић, Градимир Налић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић, Миодраг Планојевић, те**
- **је приступио сведок Илија Кресојевић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 45 минута.

Констатује се да није приступио за данас позвани сведок Томислав Шелебај, а према извештају Службе за сведоке Републике Хрватске, овај сведок не жели да сведочи у Београду.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сведока да доведете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ако дозволите, адвокат Крстић, док дође сведок, нећу да Вам одузимам време. Имамо једну примедбу оптуженог Деветака у писменом облику, у вези предочавања оно што је он изјавио на јучерашњем или ових дана, сведоцима. Па да Вам то предам сада или доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предајте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И то у једном примерку, јер Вам безрезервно верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Илија Кресојевић, Ваши лични подаци су већ, саслушани сте у истрази 16. новембра 2007. године, од оца Михајла, без занимања. Шта сте по занимању?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакво занимање, мислим, без запослења и без занимања није исто. Да ли сте нешто по занимању, па немате посао или?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Немам посла, нисам завршио ништа, нисам ништа по занимању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, боравиште Шашинци, Сремска Митровица. Да ли има неки број, кућни, нешто?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, Гробљанска 65-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица Гробљанска 65-а, место рођења Ловас, рођен 1948. године. Да ли сте у неком сродству са Љубаном Деветаком, Миланом Девчићем, Миланом Радојчићем, Жељком Крњајићем, Миодрагом Димитријевићем, Дарком Перићем, Радованом Влајковићем, Радисавом Јосиповићем, Јованом Димитријевићем, Сашом Стојановићем Драганом Бачићем, Зораном Косијером, Петронијем Стевановићем и Александром Николајидисом?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам са никим ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у сродству, ни у завади?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као на записнику из истраге од 16.11.2007. године, са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресојевићу, бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа

је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите, прочитаћете тај текст заклетве који је испред Вас.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом води се кривични поступак против ових четрнаест лица која сам Вам малопре прочитала, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужења су догађаји у месту Ловас у октобру месецу и новембру 1991. године и предмет оптужења је напад на Ловас, догађања у том месту у овом периоду и страдање цивила на минском пољу. С обзиром да из овог исказа из истраге произилази да сте у то време били тамо, испричајте суду све што Вам је у вези овога познато.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам, овај, када је био напад на Ловас, отишао са родитељима у подрум. Чуо сам пуцњаву, када је то мало стало, ја сам изашао ван, горе, околу горе куће. И после сам неколико дана, отишао у територијалну одбрану, узео пушку и давао на пунктовима обезбеђење. Даље, када сам ја и Милан Рендулић били код дома, ми смо стајали и дошао је, овај, Миленко, Мирко Рудић и казао нама двојици у милицију. На ћошку је једна зграда била, ту је била милиција. Када смо дошли тамо, Љубан Деветак је седео за столом, каже, «вас двојица идете у претрес воћњака». Ја кажем, «не знам ја то»: Каже «он зна, ти идеш у пратњу и идете», каже, «у механичку радиону». Ми смо дошли тамо, капија се отвара, људи излазе ван, све мештани, ја их познам. И ту смо ми кренули уз брдо, једну цесту, у колону по четири. Ми смо ишли са леве и десне стране колоне, а две колоне је ишло мештана. Када смо дошли до једне кривине, Милан каже, «лево је воћњак, претрес»: И неко виче оданде, «не лево, десно»; каже. И када смо дошли десно, ту је била нека детелина. И ту се каже, «раширите се, ухватите за руке и да ногама тако радите»: Међутим, неко је скочио и експлодирала је мина и ту је почела пуцњава. И после тога пуцњава је

стала и после ко је остао жив или рањен, могао ходати, вратио се назад у село. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, шта сте Ви радили у месту Ловас пре оног дана када је био напад, да ли сте били негде запослени?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам нигде, ја сам спавао и отац ме је пробудио, каже, «Илија, дижи се, пуца се»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, иначе, шта сте радили, које послове?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пољопривреду, имао сам земљу, кућу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана када је био напад, рекосте да сте отишли у подрум Ви и Ваша?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мама и отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви тада становали у месту Ловас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У мојој кући Иве Лоле Рибара 28.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви кренули у подрум када сте чули тај?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Када ме је отац звао, каже, «Илија, пуца се», ја сам онда се дигао и отишли смо у подрум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то пуцало, где је пуцало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, пуцало је, када смо отишли у подрум, пуцало се, свуда се чује муниција, пуца, ја немам појма о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разазнали, какав је то напад?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа знао моментално. После сам изашао из подрума, видим горе околу куће тамо у некој улици где су ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некога познатог тада када сте изашли испред куће?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ја ни излазио на улицу тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке људе да се крећу улицом?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тај дан ја нисам уопште излазио на улицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте изашли на двориште, кажете?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, на двориште јесам био изашао само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке Ваше мештане или да се?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, нисам, тај дан нисам никога видео. Нисам излазио на улицу никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, видели сте нешто гори, шта је то горело?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, вероватно куће, у другој улици горе, видим пламен велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, чија је то кућа горела?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, нисам знао одмах чија је, али после сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је била неког Јовановића кућа горела, Антуна Јовановића. А испред мене, комшијина исто кућа је горела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута Ваше или?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Испред мене, испред мене, испред мог дворишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај комшија?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је био комшија Бакета Илија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај комшија Хрват?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је горела још нечија кућа у Вашој улици?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, јесу гореле, али ја нисам видео тада, овај, можда је негде даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Вашој улици станује, становали су у то време, Иван и Драгица Острун, да ли знате те људе?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то су трећа, четврта кућа од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Вас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је горело нешто код њих тамо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, ја се не сећам да је код њих запаљено нешто. Ја мислим да је остала цела кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви неке те Ваше комшије Хрвате тога дана или наредног дана и да ли сте чули, да ли се њима нешто десило, да ли је неко страдао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, тог дана нисам видео никога, овај, али после сам чуо након неколико дана, да је неко настрадао, неко је погинуо, неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, чуо сам тако, да је неко негде пао на ћуприји, мртав и тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога сте чули, шта?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Чуо сам за, чекајте, како се зове, Ката, не могу се сетити презиме, Филиповић, није Филиповић, за Катку сам од једне жене чуо да је на ћуприји пала, нисам ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да је пала?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, да је погинула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за још неког Вашег мештанина?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, чуо сам после да је и мој комшија Иван Осгрун исто, овај, погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, како је погинуо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам, не знам, нисам био ту, а нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, који дан Ви то излазите из дворишта, из куће и где одлазите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја мислим трећи дан сам изашао, овај, доле у центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И онда ништа се ту, ту се организирано да се иде, да задруга ради и тако, онда се оснива територијална одбрана и давање тако на улазу у село страже и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то ради?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, радили смо ми мештани, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мештани дајемо на пунктовима код млина, код неког товарничког пута, код гробља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то Вас тамо задужује, кажете, добили сте полуаутоматску пушку, ко то Вама даје тамо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, прави се распоред и каже, вас двојица, тројица идете тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не прави се распоред сам. Да ли, персонализујте ми, који то људи то обављају? Ви сте мештанин Ловаса, знате људе?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, да, знам људе, али шта је моје било, ја сам то заборавио, седамнаест година то има већ, седамнаест година како је то било, дају пушку и кажу, идете тамо, овај. Ја сам ишао једном у задругу доле, узео пушку и био је са мном и један директор школе Саво Клисурећ, овај, исто, тамо где су машине биле и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате који мештанин Вам то?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је у оној гужви било, само кажу, идите тамо и готово. И онда будемо ту целу ноћ, онда се вратимо назад и и тако смо после и онда код економије тамо се давало и тако, да не би неко упао у село или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте то задужили ту пушку?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у центру, у којој згради?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ту где је била милиција некада пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сада ту у милицији, да ли има неко од Ваших мештана да је ту у милицији да је главни и да је командир полиције?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, тог момента није се ништа знало, ни ко је командир, ни ништа, само каже, ево пушка и идеш тамо, идете тамо, идете тамо. Ми одемо тамо и онда будемо ту ноћ и вратимо се назад и тако. И онда и преко дана се тако давало и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте то, кажете, давали, где сте то имали те пунктове, где сте неке страже?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, код млина, па улица Товарничка, па код силоса, па код гробља, то су места за улаз у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту неке војске?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, било је ту, није ту војске тада било, моментално ништа, никакве војске тада. После је оно војска дошла мало неколико тенкова и ту су били војници, али они су после једно време и отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су давали они ту неке страже, та војска?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, они су тенковима на улици само стали тако на главним, негде раскрсницама, нешто, стајали онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви мештани дајете стражу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, ми смо, није нас нешто пуно било, овај, десет кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овде наше оптужене, Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам, то су из моје улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су они активности имали тих дана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Жељко Крњајић колико сам ја чуо, он је био рањен 1991. и отишао у болницу. Њега нисам ни виђао тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели тај први дан, тога дана када је био тај напад?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови други?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ни други, ја сам трећи дан тек изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него ови други оптужени које сам набројала?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, после сам их виђао, виђао сам их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они радили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, Љубан је био директор задруге, он је био директор задруге, то се оснивало за рад, да се иде радити, брати семенски кукуруз и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви нешто радили у задрузи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам био портир 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада, у том периоду?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, нисам радио нигде. 1991. ја нисам радио нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио Милан Радојчић у том периоду милсим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Милан Радојчић је био у територијалној одбрани, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта у територијалној одбрани?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, у територијалној одбрани, командир територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви тамо добијате та нека конкретна задужења?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У вези чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, у вези тога где ћете да идете, кажете, неке страже, тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, добро страже, то када сам ишао у задругу да то стражарим први пут, онда ми је рекао Љубан, ја и тај директор школе Саво Клисурић, онда смо ја и он ишли. Рекао је још један да иде човек, па се бојао да неће, да, он је Хрват, али га је убедио да иде, ми смо тако стајали тамо, није нека опасност била, ради тих машина и тако, да неко не би нешто узео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да стражарите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, да чувамо, да неко не би покрао трактор и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, код задруге, испред задруге?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, унутра у дворишту, ту близу гараже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то двориште механичке радионе?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ту је механичка радиона, лево је нова механичка радиона, доле је стара, а доле су били смештени трактори по бројевима доле у гаражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте тако ту стражарили у том дворишту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Једно два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте приметили да ту има неких људи, да су евентуално затворени или да су ту доведени, приведени?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, ја нисам приметио ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оба пута нисте приметили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, кажете, Љубан је био директор задруге. Од када је он то директор задруге?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, одмах, овај, у јесен 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, рачунајте на овај период, значи напад је био?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту у новембру, ту, у XI месецу, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једанаестом?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, ја мислим, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је пре тога радио Љубан Деветак, да ли сте га виђали, кажете, виђали сте га, уствари?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Љубан није био у Ловасу, живео тада. Он је, не знам где је он жовео, ту негде у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате како је он постао директор задруге, да ли имате сазнања, ко њега поставља за директора?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То ја не знам, то мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сваки дан имали неке задатке, активности, да негде идете да радите, нешто, да стражарите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, имали смо то док смо давали те пунктове, овај, и онда сам негде у јануару је била војска, па смо на економији били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте за овај период, значи октобар, новембар 1991. године, то је већ јануар 1992. године?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, тако чували смо, тако страже, пунктове и код водовода смо давали, где има артешки бунар, што воду даје за село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тог дана када кажете да је дошао тај Мирко Рудић, где се Ви налазите, где је он то дошао тај Мирко?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ту ноћ смо ми давали, чували стражу код артешког бунара, код водовода и тај Милан је дошао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај артешки бунар?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Одмах ту у центру, у дому у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дому у дворишту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, ту је дом, ту је у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Вашој улици где сте иначе и живели?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У мојој улици, само је ту центар, а ја сам од центра једно десет кућа, дванаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и долазите и Мирко Рудић и шта Вама каже?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ми смо стајали, ја и Милан и тако причали. И каже он, «у милицију»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи «у милицију»?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да идемо у милицију. И ми смо дошли у милицију и онако како сам ја Вама испричао тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, долазите у ту канцеларију?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Долазимо у канцеларију у милицију и Љубан седи за ниским столом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Љубан Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неко ту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, био је тај Мирко Рудић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих двојица?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Каже, вас двојица идете у претрес воћњака, ја кажем, «не знам ја терен»: Каже, «ти идеш у пратњу, зна Милан и идите пред задругу»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он каже Вама, какав претрес воћњака, да ли сте раније ишли у некакве претресе?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам, никада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га питате, где, какав претрес, где ћемо, шта ћемо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја кажем, не знам ја претрес, не познам на терене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам рече где, у који воћњак? Ви сте мештанин Ловаса.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, каже у воћњак то што се види од задруге са брда преко доле, види се испред задруге се види воћњак, доле виноград. И неко је викао – иде се тамо и тако смо ми кренули низ брдо доле. Ишли смо до једне кривине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете да Вам је рекао да идете у задругу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пред задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред задругу. А зашто да идете пред задругу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јер као идемо у претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто пред задругу, рекао Вам је претрес воћњака, зашто да идете пред задругу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ја, ето тако нам је речено и ми дошли пред задругу тамо, пред капију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је помињао да је то нека акција, да ће ићи још неки људи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није објаснио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Милан Рендулић, да ли је имао неки надимак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: «Бува»; звани «Бува»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа тај човек?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, мали, ситан, мршав, ћелав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао тај човек бркове?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је он Хрват?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он неки таст овде оптуженом Милану Девчићу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Он је старац Милану Девчићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете старац.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Старац, удата је његова кћерка за Милана Девчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Милан Девчић радио у том периоду, тих дана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То ја нисам виђао шта је он радио, знам да је пре рата био у милицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте га виђали тих дана у згради тој полиције где сте ту дошли?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та зграда полиције, кажете, на ћошку се налази. Да ли Ви знате, чија је то кућа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је кућа била од Кесер Боре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд ту сада зграда полиције, у тој кући тог Кесер Боре?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то кућа није била, није он живео ту, он је живео у Аустрији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Хрват?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, а ко је то одредио да буде ту милиција, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и крећете Ви и Милан Рендулић, дођете до задруге, да ли сте ушли унутра?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисмо ушли унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта се дешава?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Стали смо код липе једне и наједном се отворила капија и људи су излазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли ту неко разврстава те људе, кажете, неке четири колоне су биле, да ли их ту неко постројава у те колоне?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То они како излазе, тако кажу, у колону по један, вас двојица дођите вамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То су рекли добровољци, ја не познајем никога, нисам их никада ни виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто сте у истрази све време причали о добровољцима, објасните суду, на кога сте мислили када сте говорили добровољци?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то су добровољци који су дошли из Србије, нису то мештани добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали ти људи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, неки су имали дужу косу, неки су краћу имали косу, неки су ошишани потпуно. Па, људи су то били, шта ја знам, и четрдесет година и тридесет и тридесетпет и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то, да ли су ту имали неку униформу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ко, ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него ти људи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, неко је имао шарену униформу, неко није имао никакву, неко је био у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су имали од наоружања?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, имали су, неко је имао и снајпер, неко је имао аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви шта сте имали на себи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Полуаутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од гардеробе?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: СМБ униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте, колико сам ја разумела, из овог Вашег исказа из истраге, под добровољцима, мислили на све наоружане људе који су тог дана били ту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Они су излазили сви из дворишта, из зграде те, излазе ван и ја и Милан немамо појма, нисмо ми за то ни знали ни ко ни шта идемо. Наједном кажу, у колону по један. И ту је галама била велика и то се тако ишло низ ту централу, брдо. И када смо дошли до те једне кривине, Милан каже, «лево је воћњак», неко виче из групе, «не може десно»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, нисмо још дошли дотле.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту испред задруге смо још увек.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, разврставају се у колону по један.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, четири колоне.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови Ваши мештани, да ли су то били Хрвати?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где они стају?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Они стају у средини колоне, по један, а лева и десна колона су добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А ја и Милан смо ишли са леве стране колоне, они су испред мене, а ја сам иза њега ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите Ваше мештане Хрвате, да ли је неко од њих био повређен, ту када су изашли?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, када смо изашли, нисам ја приметио да је ико повређен. Ништа нисам видео, иду људи нормално. Него, један ме је питао, јесам ја Србин. Кажем, да, «А он?», рекох «И он», у тој паници, у галами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједног мештанина нисте приметили да је повређен?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам видео ништа, то је галама била, нисмо ми знали, такорећи ни како се зовемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Јосипа Туркаља? Помињали сте га у истрази, зато Вас и питам.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јосип Туркаљ, тај је мене изгледа питао, нешто ме хтео да пита, и овај га је један одмах прекинуо, да не сме да прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај човек?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јосип Туркаљ? Па, био висок, тако можда као ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао дугу косу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја не знам да је он носио дугу косу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, у том тренутку када се креће, када Вас ту пита, да ли је имао тада дугу косу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, можда је био ошишан, нисам сигуран, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на њему приметили, на њему неку повреду?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисмо ми имали времена да гледамо ни, то је паника настала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај пут није баш кратак пут, којим сте се Ви кретали, колико сте преваљили до тог?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, има седамсто, осамстотина метара, ја тако мислим, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете добровољац ту разврстава те, да ли ту неко издаје неке још друге команде? Да ли каже неко Вама нешто?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа нама, каже само, «долазите вамо»; каже, «у колону»: Не познамо никога. Милан се почео овако да тресе, није ни мени пријатно, ја сам се тресао сав. Не знамо ништа, ни куда идемо, ништа. Шта је то, не знам, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај што је издавао те, разврставао ту, давао те команде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Иза леђа они то вичу, галаме њих по више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Галами један, па галами други, и тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је више њих разврставало и правило те колоне ту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је све у галами брзо било, «ајде», каже, «у колону по четири, а вас двојица овде», каже. И тако су, људи иду и колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате Ви?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И ту није смео нико да прича ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате Ви Милана Рендулића где смо ово кренули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа нисмо, ни «А» проговорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не смемо ни причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, да ли питате Ви Милана, шта је сада ово, куда идемо, где ће ови људи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа ја њега нисам питао, он мене ништа, нисмо имали појма, а ја сам уствари мислио стварно да ми идемо у вођњак да претресемо, да ли ту неко има, да нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико је било тих, да кажем, војника, тих што кажете да су били у неким униформама, да су имали оружје?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добровољаца питате? Не знам ја тачно, не могу ја то знати, шта ја знам, јел било тридесет, не знам. Не знам, не знам тачно, можда је било тридесет, можда више, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте помињали да их је било око педесет.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, могуће је, ја не могу то оценити тачно, овај, могуће је да је било и педесет, то је све била брзина да ми нисмо ништа ни знали. Нас да је неко питао како се зовемо, не би знали ни како се зовемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ових мештана, Хрвата, колико је њих било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, две колоне, не знам, добро, нека их је било четрдесет, шта ја знам, педесет. Не могу да оценим тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви претходног дана у односу на тај дан, били у месту Ловас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пре тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан пре овог покрета?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, био сам ја кући, али сам навече давао ту где је тај водовод, чували воду да не би неко затровао и зора је сванула, шта ја знам, ја сам се ту нашао на улици и дошао пријатељ Милан и тако сам са њим причао и онда се то десило тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је тога дана, дан претходно било неко масовно окупљање?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа ја о томе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ових мештана које сте тог дана видели?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа ја о томе нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је било неких, да је неки добошар ишао по селу, нешто оглашавао, неко скупљање?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ни то нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тих дана, првог дана, почев од 10.-ог па надаље, да ли сте видели да су неке куће имале нека бела платна, неке крпе, да су на неки начин обележене?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Е, то је било чија је српска кућа да стави белу крпу или тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Чија је била српска кућа, да стави најлон неки или нешто бело, е то сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су хрватске куће имале, чија је српска, да се стави најлон.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, најлон или бела крпа нека. Ја сам ставио најлон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А хрватске куће?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису? Колико је било хрватских кућа у Ловасу тада?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да је било тридесет кућа српских у селу, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И оне нису имале никакво обележје?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ко, Хрвати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куће њихове, да ли су на неки начин обележаване?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ти мештани Ваши, да ли су носили неке беле траке на надлактици руке?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не могу да се сећам тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је био уведен у то време некакав полицијски час, нешто да не може после неког времена, нема кретања, забрана кретања?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, било је једно време, речено до колико сати се сме излазити, сада не знам увече до колико сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То речено, а ко је то рекао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То ја не знам ко је то наредио, командовао, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када кажете српске куће обележене, а зашто су српске куће обележене?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ваљда да се зна да је српска кућа, по моме, колико ја знам, шта ја знам када је то речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је то било важно да се зна која је српска кућа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, Ви тражите моје мишљење, ја не знам, па ваљда да се зна да је српска кућа, ето то је моје мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, током овог кретања ка том вођњаку и тако даље, да ли је ту неко нешто говорио, издавао неке команде, престрој се, стани, крени?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ишло се стално у колону по један, четири колоне стално се ишло. Само, пуцало се стално и знам да је један имао снајпер неки па је пуцао тамо, далеко је пуцао и нико ништа није смео причати. Ако неко нешто покуша да прича, одмах зауставља се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте приметили да ли је неко успут убијен?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули после, да ли је неко убијен?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате Бошка Бођанца?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели њега у том кретању?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међу тим мештанима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, када дођосте тамо до тог неког воћњака и тако даље, шта се ту дешава, ко ту сада усмерава којим ће правцем, Ви идете асфалтом, крећете се и тако даље?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ту каже где да се скрене, лево, десно, како да се иде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ту смо дошли једна овако кривина, лево је пут и ту су виногради и воћњаци горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када објашњавате, гледате из правца Ловаса према?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Идемо према тамо, идемо доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Товарнику?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, да, идемо према економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И ту Милан каже, «лево је воћњак» и неко из групе командује,»не, не лево, десно».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то неко каже «десно»?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то су ти добровољци, ја не знам никога, а не могу ни чути, то је позади мене, леђа. а не смем се ја ни окрећати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, отпозади неко, иза Вас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, командује, «не лево, десно»: И онда смо тако ишли, па нема одатле, не знам, педесет, шездесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се, кажете, налазите у колони?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту негде око средине, са леве стране?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је први Хрват који је био до Вас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Како, који је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештанин који је до Вас, кажете?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Био је тај Туркаљ близу овако крај мене у тој његовој колони. Ја сам био са левога бока, он је одмах овде у другој колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је до њега био?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не могу се сетити, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И опишите нам то мало детаљније, шта се у том тренутку дешава?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Онда када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај отпозади виче, «не, не, лево».

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: «Не лево него право, па десно»: И онда се дошло, ту има детелина једна и онда се ушло десно, и онда је команда «раширите се»: Када се рашире, да се ухвате за руке. Када су се ухватили за руке, да ногама по тој детелини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што Ви радите, то не знамо ми, реците шта, мора у трајскрипт да се тачно зна.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, узму се за руке и узму ногама и да овако по детелини ногама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не овако, реците шта да раде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да иду напред и да ногама детелину ваљају, ето тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Лево десно.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, лево, десно, да, да иду, у стрелце су се раширили и уватили за руке и овако су ногама радили. И онда је неко скочио на мину и ту је настала паника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сачекајте само мало. Ко то каже, да то тако раде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То ту командују ту из те групе, људи ти, ти добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, реците ми, ко?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не познам ја никога, не знам. Једни су били на асфалту горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не познајете, али да ли сте видели како изгледа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ништа ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То се све у галами дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се Ви налазите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја се налазим ту иза стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то иза, то не знамо ми?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знате Ви, на почетку детелине се ми налазимо, отпозади, а они су напред, знате и тако када је то почело ногама, онда једно од нас, двадесет, двадесетпет метара, неко је скочио на мину, а нисмо ми ни знали шта ту има и ту је почела пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви били удаљени од тих људи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, где је овај што је скочио на мину, па једно, двадесет, двадесетпет метара, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекосте да сте одмах били до тог мештанина Хрвата. А зашто тамо у тој детелини се повећа раздаљина?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ми смо ишли у колони, иза тог Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и дођосте и кажете, неко, Ви не знате ко, не можете да опишете, постројава их. На који начин их постројава ту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, лепо каже, пружите се овако уз линију тамо скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз коју линију?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ево, па ту је испред детелина и дуж ову линију се они раширили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то уз линију поред асфалтног пута?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, не, не асфалта, асфалт остаје лево. А у ширини детелине и онда иду овако, у стрелце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Опишите нам ту детелину, онако с једне стране рекосте асфалтни је пут.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Асфалт је ту горе, овај, покрај те детелине, а тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окренути сте, значи стојите на асфалтном путу, окренути сте леђима према асфалтном путу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ово је детелина, а лево је асфалта, десно је горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојите, ево овако да бисмо Вас сви разумели, стојите Ви на асфалтном путу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Леђима окренути асфалтном путу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите, шта је са десне стране, шта је са леве стране, шта је тамо на крају, по дужини и по ширини.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја ако стојим ако је асфалт са леве стране, с десне стране је детелина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Према тамо, с десне стране је детелина, а асфалт је са леве горе, право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се ту са десне стране налази неки пут, сеоски или се налази на некој другој страни?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Крај асфалта овде, ту је одмах детелина, мало брдашце и детелина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Одмах, а горе тамо даље је виноград неки горе, има багрем, брдашце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе даље, то ми не знамо.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је од асфалта када сам према горе, асфалт је лево, то је десно, детелина, па виноград горе неки има, а тамо даље има багрем неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је удаљен тај виноград од асфалта?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Виноград од асфалта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, ту је прво асфалт, па.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, шездесет, седамдесет метара, ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог места и од детелине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Од асфалта до винограда, а то је детелина..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ако сам ја Вас добро разумела, виноград се налази први неки воћњак са леве стране, а овамо када се иде, исто се налази неки виноград, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Када ја идем асфалтом, овако право, детелина је десно и виноград је десно, а асфалт је лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ако ја уђем на детелину и окренем се вамо, онда је виноград десно, а асфалт је лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако смо се разумели. Где је оно место где кажете да је лево требало да се скрене? Кажете, иде Милан Рендулић као.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је воћњак тамо и виноград.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, воћњак и виноград лево.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ја сам Вас малопре питала, ако сам Вас добро разумела, воћњак и виноград остају лево, а овамо када сте дошли на детелину, с десне стране такође у даљини тамо има неки виноград?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то да разјаснимо.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте, тачно је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то да разјаснимо. Реците ми, ту када су се они поређали, кажете, сада поред те ивице детелине, да ли је то нормално на асфалтни пут?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Асфалтни пут остаје лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: . Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А они су се распоредили, колико је детелина широка и тако су ишли у стрелце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ширини детелине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је ушао неко од ових наоружаних људи у детелину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није ушао, неко је рањен, неко је некога ранио између себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, неко за кога Ви не знате ко, не можете да га опишете, постројио је те цивиле, мештане, Хрвате, постројио је ту.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од тих наоружаних људи исто ушао у детелину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није он ушао у детелину, детелина је испред нас, они су се постројили, сви су били иза мене, а они су ишли напред фронтално..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то њима неко издаје команде да иду напред?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Галами се и виче се «напред».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта им се каже, зашто да иду напред?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, тако да млате ногама, каже, држите се за руке и напред и тако су ишли и када је један скочио на бомбу, ту је почела галама и пуцњава, то се пуцало, не зна се ко пуца. Једна екипа је била на асфалту горе, пружена горе, а једни су били иза овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где иза?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, иза Хрвата, они су били напред, а иза њих су били други. И ја сам био иза ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас ја и питам, да ли је неко од наоружаних људи ушао у детелину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нису они улазили у детелину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, где су иза то стајали, шта је то где они стоје?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, фронтално иду Хрвати напред, а ми смо позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Ви то стојите, ви што сте позади?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: На почетку детелине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на почетку детелине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тамо је детелина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи да сте ушли у детелину, ту ливаду?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, дошло се ту на њиву, да, та њива је ту детелина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ти наоружани људи, па и Ви са њима, колико вас има ту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, казао сам ја, шта ја знам, ја сам рекао тридесет, четрдесет добровољаца, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ти који су ушли и који се налазе ту на почетку детелине, колико вас ту има, кажете, неки остадоше на путу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: На асфалту, да, па једно двадесет, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком поретку сте Ви распоређени ту на почетку те детелине? Да ли сте распоређени у поретку као и ови Хрвати на исти начин или сте неправилно нешто распоређени или сте груписани на једном месту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, распоређени су тако, у стрелце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у једној линији?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У једној линији стрелце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се приликом кретања тих Хрвата крећете и Ви и ти наоружани људи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, стоји се на месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време стојите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, шта је то за Вас представљало уопште та радња сада у том тренутку?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мени то ништа није било јасно, када је овај скочио на мину, онда сам видео да то није добро нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, у том тренутку, шта Ви размишљате, шта се сада ово дешава, шта ови људи раде, млате ногама по детелини, шта то представља?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Било ми је то сумњиво зашто, као да нешто треба да траже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај поредак њихов у кретању, да ли су се они кретали према «Борово» фабрици и силосима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је према «Борову»; да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том правцу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тамо су се кретали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је пре тога било другачије неко кретање тих цивила Хрвата?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се кретали евентуално, ово сада што Ви мени описујете, крећу се од ивице детелине према силосима.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Према фабрици, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пре тога некако другачије било кретање, по ширини детелине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, је, по ширини, па то је ширна детелине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али ово што Ви причате, они иду према силосу, иду по дужини. Пре тога, никаквог другог кретања није било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, само колико је широка њива, тако су ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је претходно кретање тим асфалтним путем или било где на том путу, долазило до неке измене у том распореду, поретку кретања, да су нешто цивили били са неке спољње стране, а Ви са унутрашње, још док су биле оне колоне?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, само овако фронтално су ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи и пре, на асфалтном путу никакве измене у кретању није било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем оног уласка у детелину када су распоређени.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, током тог кретања, који пут су цивили прешли до момента када се нешто десило?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, када је овај скочио, онда је настала паника, пукло, онда и мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су прешли растојање од момента када су пошли да се крећу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, кажем Вам, од нас двадесет, двадесетпет метара, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите да ли њима неко издаје неке команде, крећи се?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Одстрага вичу они «идите напред»; али није то дуго трајало док су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где одстрага, где је то?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Са цесте галами онај оданде, ови вамо с бока галаме, сви галаме, нису они дуго се кретали, шта је то двадесет, двадесетпет метара. И одмах је ту настала паника. Неко је погинуо, неко рањен. Ту је почело јаукање, дерање и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли међу свим тим наоружаним људима које Ви, Ви све називате добровољцима, да ли је било неких униформисаних лица који су евентуално имали неке чинове, да сте Ви препознали да је ту неко?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ту ја нисам војног старешину приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког војног старешину не?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ниједног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, претежна униформа свих тих људи, каква је била, СМБ, шарена, разнолика?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја и Милан смо били у СМБ, а овде је било и у цивилу их је било, а и неко је имао и шарену униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било претежно у томе, која униформа је преовлађивала?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, било је више цивила него у шареној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Скоро више у цивилу, него у шареној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко говорио тим људима док су се кретали, ако наиђеш на то и то, стани, да ли је било тако нечега?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај Милан Рендулић стајао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Милан је био на асфалту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На асфалту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Милан остао на асфалту, а Ви ушли?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам ту одмах, једно два метра са цесте, тако где је детелина, тако ту сам ја ушао одмах с цесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што је дошло до тога, да ли сте чули да је неко рекао «стој, мина», тако неки узвик, да ли сте чули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је прво што сте Ви видели, Ви значи, колико сам разумела, ту стојите, били сте врло близу тих људи, они се крећу, млате ногама, шта је прво што Ви видите у том тренутку пре него што је дошло до те експлозије?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, дошла је експлозија, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, објасните нам како је дошла та експлозија?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, експлозија је дошла, један је скочио на мину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви видели?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је тај који је скочио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ако се ја не варам, да је то Краљевић неки, а не знам тачно како му је име, ја мислим да је Краљевић, а не знам како му је име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми у том моменту када је он скочио на ту мину, да ли је био неко од ових наоружаних људи близу њега?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, није био нико близу њега, него онда се почело пуцатаи, онда је неко некога, добровољац добровољца ранио тамо, па су онда летели да га завијају, ногу, шта ли, не знам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када кажете почело пуцање, ко је то пуцао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пуцали су ови људи, овај, ти добровољци што су имали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, кажете једни остадоше на асфалту.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пуцали су и они са асфалта, и ови отпозади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А па у истрази сте рекли да ти са асфалта нису пуцали, него да су ови пуцали што су ушли у ливаду, односно што су остали на тој ивици?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, нису одмах, али су пуцали касније и они са асфалта, а са асфалта је неко командовао како да се разминирају те мине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то командовао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То када је овај скочио, та пуцњава завршила, после је командовао, пита га са асфалта, «кака је», така и така, онда му командује како да јој извуче осигурач тај и шта да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је то била једна експлозија, више експлозија, колико сте Ви чули тих експлозија?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Прва та експлозија је била једна, а после је било још неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто кажете, видели сте тог Краљевића, где се он налазио, ближе асфалтном путу, на средини те детелине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Од асфалтног пута, па једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се тачно он налазио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Шта ја знам, двадесет метара од асфалтног пута, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесет метара удаљен од асфалтног пута?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, од асфалтног пута, тако отприлике ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава у том моменту, чујете експлозију, видите, кажете, видите да је он пре тога скочио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И они су отворили ватру и пуцали и ту је неко и убијен и рањен и ту је почело викање, јаукање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са тим мештанима, да ли они попадаше по земљи, остадоше на ногама?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Попадали су неки, неки су јаукали да су рањени. После, кажем Вам, била је онда команда како вичу «мине»; како

да разминирају тамо, осигурач да извади и да донесе тамо, остави ту и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неко прилази тим људима, овима што су пали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не прилази им нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је неко извадио из те ливаде тада?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Те људе? Ја не знам, после ови који су остали, који нису рањени, у колони се вратили у центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ови који нису рањени, који нису погинули, у колони су се вратили у центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ови што остадоше ту да леже на тој ливади, ми не знамо још да ли су живи, мртви, да ли неко помаже њима да изађу, да се изнесу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја то не знам ништа, нити је мени кошта говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Вратили смо се у центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте провели ту после тога, од момента када се то дешава, експлозија, пуцање, Ви сте ту, значи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, четрдесет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за тих четрдесет минута, шта се дешава, да ли неко покушава да некога ко је пао, да га извади, да види да ли је жив, мртав?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није нико покушавао, можда касније, када ја нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви нисте били ту.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Али тада када сам ја био, није нико прилазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како излазе ови што могу да иду, што су могли да се крећу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Изашли су нормално на цесту, само су се вратили у центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им је неко помагао или сами, како?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Сами су изишли на цесту горе и у колони се вратили у центар и онда су добили, ја мислим ону пропусницу, шта ја знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, то кажете, тај неки што стоји на асфалту, командује да се ту нешто разминира, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Он пита га, каква је то мина, он му одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме он то даје инструкције да се разминира?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тамо је било један или двојица њих су разминиривали то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који један или двојица, тим Хрватима или неким својим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Хрватима, хрватима, ја мислим једног да се сећам, да је Ђука Радочај био. За њега, како се сећам, да је, да је он то разминиривао. Објашњавао је, каква је, шта је, онда му говори, шта да учини, да извуче осигурач и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су ови други Хрвати који су могли да иду, већ били изашли или су још у тој детелини?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Још нису изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још нису изашли?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нису још изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, шта се у том моменту дешава, да ли ту неко сада неке команде даје, нешто даје, сем те инструкције за разминирање, да ли неко још ту нешто, да ли наилази неко, долази?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не долази нико, чуо сам само да је неки пуковник наишао однекле, да је почео галамити горе на те шта раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је наишао тај пуковник?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Наишао је из од Товарника, вамо је ишао он у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога галами тај пуковник?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту на цести је галамио на оте, шта радите то, тако сам ја разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На оте, на које оте, на кога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: На те добровољце горе који су били ти људи горе на цести, стао је, почео ја галамити, шта радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они кажу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ја могао ни чути, далеко је то од мене било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се десило, опишите нам.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, то је већ било скоро готово, овај, то је овај погинуо и неко је још погинуо, и то се полако разминиривало и овај је говорио и после је наређено да ови изађу овамо на цесту који су остали и отишли су у центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када изађоше ти Ваши, кажете, мештани Хрвати који су могли да се крећу, да ли настављено те инструкције да се даље разминира?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја не знам да ли је то све разминирао, само је разминирао нешто док сам ја био тамо гледајући, док сам ја био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је, то Вас питам, да ли је то разминирање трајало само док они нису изашли или је и после њиховог изласка разминирао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је вероватно после изласка разминирао, после, а не, овај је разминиривао мало док су они били још, а после то није све, то је после неко разминирао ко је ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам када, након колико дана после, не знам, два, три дана, ја ту више нисам ни био, нити ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико ових људи који су Ваши мештани остадоше, колико њих оста да лежи ту на тој детелини?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то ја не знам, не могу да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте онако оквирно приметили, колико тих људи оста ту да лежи, то су Ваши мештани, Ваше комшије ?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Неки су рањени, некима је помоћ указивана после, колико ја знам, чуо сам да се ишло за Сремску Митровицу да им се помоћ укаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ови што су остали у тој детелини, кажете, остадоше људи.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па,, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели бројчано, оквирно, колико њих оста ту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ови што су успели да изађу, колико њих изађе из?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Једно петнаест, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Једно петнаест, тако, мислим нешто је било. Неки су и остали после у селу и живели и даље. Знам Јосип Лукетић је остао и сада је тамо, а остао је мислим да је и он ту. Он ми је причао после да је био, ја га нисам приметио. И он је био у селу, нормално живео, радио је у задрузи, био мајстор неки и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, питасте ли Ви после Љубана Деветака, шта је оно, где си нам рекао да идемо, какав претрес?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја са њим ретко када сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После овога, нисте га питали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто га нисте питали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисмо се ми оно за столом никада ни дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто га нисте питали, ипак Вам је он рекао да идете тамо, сада Ви га не питате, шта је бре оно, погинуше неки људи, страдаше, где си нас послао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам га ништа питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта би са овим Миланом Рендулићем, да ли се он вратио са Вама?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Милан се вратио са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте дискутовали између себе, шта се ово десило?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја и Милан смо рекли, шта је ово, откуда је ово, рекох, шта је ово, куда ми дођосмо рекох овде, шта. Он овако, он се човек иначе и превише боји, слабијих је и живаца, и тако и син му је погинуо. Није он са живцима баш добар и ја кажем, «Бува» сам ја њега био звао, рекох «Шта је ово», каже, «Илија, ја не знам»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте видели, док је то још трајало и када је била та прва експлозија, да ли сте видели да је неко од тих наоружаних људи повређен?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Кажем, један је био повређен, када је почела пуцњава, ранио га његов добровољац у ногу, ја мислим да је у ногу, не знам, онда су тамо трчали, везали га и возили га у кола, куда су га одвезли, у болницу, не знам, тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како га је то, да ли видите Ви ту ситуацију, како га је ранио тај његов добровољац?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да је с цесте пуцао па га је ранио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Са цесте, са асфалта да је пуцао, па га је ранио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што су уопште ти људи пуцали, кажете сада и са цесте и ови, зашто пуцају они?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, није ни мени јасно зашто су пуцали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су ти Хрвати нешто после те експлозије почели негде да беже или?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, нису бежали, немају они куда да беже, минско поље је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали да се ту налази то минско поље?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тих дана било неке приче, да су нека подручја минирана у селу Ловас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у истрази да сте имали нека сазнања, неке приче су биле, да су Хрвати негде минирали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: О па то су, биле су приче да су Хрвати минирали минска поља и постављали, шта ја знам, тако, приче, као ја некеме да кажем, «еј, тамо, чуо сам да је то негде нешто минирано»; а нисам чуо гди ни шта. Уствари, причало се да је свуда минирано, да је опасно свуда, знате, а ја нисам имао везе са тим, ја не знам ни гди, ни шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте се Ви тих дана кретали слободно по селу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, првих дана није пријатно било се кретати, после је то месец дана се кретало оно нормално. Увек је било приче, има ту у вођњаку Хрвата, има и овде, има у некој Бадњари, шта ја знам тако се причало, ту се задржава наоружаних, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је у неким ноћним часовима или у току дана било неке пуцњаве по селу, да је било са неких обода или из унутрашњости села, да је неко пуцао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ноћи су већином првих дана те пуцњаве било, ноћу, стално се пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали, ко је то пуцао, о чему се ту ради?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или кроз неку причу да се причало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ноћу се пуцало не знам ја ко је то пуцао, наводно неко обезбеђење, светлеће ракете и тако нешто, јер био је тај час да се не сме излазити, колико, не знам и заборавио сам, у шест сати или у пет, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли је у селу било неких објеката где су неки људи затворени, да нешто се ту дешава?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се неко хрватско становништво негде малтретира?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, нисам чуо, Хрвати сами по себи су имали страх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Хрвати су сами по себи имали страх када је то све почело, као што бих и ја имао, иста је то ствар, свако се боји за себе и шта сада, имао је страх, бојао се, шта ће, како ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никада за све те дане нисте ни видели ни чули да је неко тукао неког Хрвата, да га је малтретирао, да га је?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни чули ни видели?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ни видео ни чуо, нити ми је ко шта причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте одлазили Ви тамо у онај простор где се налазила Месна заједница, да ли сте Ви имали потребе тамо да идете?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Месна заједница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, јесам, па то месна канцеларија где је била. Па, то је месна канцеларија, ако треба неки документ или тако нешто, ишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте улазили тамо у то двориште?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, улазио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту некада нешто приметили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа приметио, била је женска једна радила тамо, издавала документа нека, ако треба и тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте Ви рођени Ловашчанин, знате ове мештане?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу да Вас питам за неке људе да ли сте евентуално нешто чули, сазнали о њима, да ли их знате. Да ли знате Дарка Павлића и Жељка Павлића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Дарко Павлић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И Жељко Павлић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А како им се отац зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате те људе? Од оца Јураја?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам их, он је радио у Немачкој..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за те људе, да ли се њима нешто десило?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, знам њихов отац је радио у Немачкој, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за те људе нешто?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја, чуо сам да су настрадали, а где су настрадали, шта, ја не знам. То су два брата рођена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни где су настрадали? Да ли сте их виђали тих дана у селу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам их видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате ове, Антон Лукетић, Ђука Лукетић, Петар Лукетић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То су моје комшије, одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто о њима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Чуо сам да су нестали, али како су нестали, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нестали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нема их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их тих дана видели; тај први дан када је био напад, други дан?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, виђао сам их, не пре напада сам их виђао, а после напада их нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли су нешто ти људи, да ли су страдали негде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам нисам чуо, само кажу, нема овај Ђуке, Анте и Пера, Петра, како, отац је Петар, ја мислим да је Петар. Чуо сам да их нема више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ђуку Лукетића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је тај мој комшија, Ђука Лукетић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је син од овог Петра?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, па знам, како не бих знао, комшија ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само сте чули да су нестали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нема их, где су, нико ништа не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после нешто накнадно тих дана чули, да ли сте после накнадно чули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам имао од кога да чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали икада да су ти људи убијени?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ако питам некога, могао сам ја претпостављати да су убијени, а ја нисам чуо ни видео. Ја питам ако неког, «где су те моје комшије»; каже, «не знам, немам појма»; свако каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после било када сазнали да су ти људи убијени?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, нисам сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате Алојза Кризманића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Алојз Кризманић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Ђуре?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам Кризманиће, сада Ђуро, знам Кризманиће, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно што не можете да се сетите, Ви реците, не могу да се сетим. Ђуру Кризманић, да ли знате тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Од оца Николе.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не могу да се сетим ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Андрију Девчића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Андрију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девчића.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А Јандро Девчић? Старији човек, тога знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1914.-то годиште.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали тог човека тих дана и да ли сте чули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам тог човека видео можда после тог напада након пет дана и после га више нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли му се можда нешто лоше десило, шта би са њим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада ништа више нисте чули за њега?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Никада, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули никада да ли је тај човек убијен, да ли је?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам имао од кога, ја ако питам, каже свако – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте Ви били у месту Ловас после свих ових дешавања?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: До јануара 1998.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До јануара 1998. године, значи од 1991. до 1998. године Ви сте у Ловасу, никада ништа нисте чули за?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја сам чуо да их нема, ја када питам где је, каже, не знам, нико не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли неког Стипу Долачког?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Стипу, па Долачке знам, знам Долачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Стјепана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Степе, знам, познајем их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Марка Дамјановића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Марко Дамјановић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1940.годиште, од оца Илије?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја не знам да ли је он доселио или је био мештанин Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оне које не знате, Ви реците не знам.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Марко; Марко, Марко Дамјановић. Змам, из Дола, имао је бркове, сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли нешто за тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ништа чули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја сам, видео да људи нема, ја сам питао тако, кога год питам, не знам каже ја, откуда знам ја. Нико ништа ми информацију не каже, нити каже где. рекох, «где је овај, где је овај, не појављују се, не видим их», каже, «немам појма»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Фрању Панцо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за њега?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то исто један од оних што их нема или како?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја сам све то приметио да тих људи нема и ја тако питам, где су ти људи, како, каже, немам појма, откуда ја знам или су отишли одавде, можда када је тај напад био па су отишли, шта ја знам, преко њива, па су отишли даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ивана Видића, да ли знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Иван Видић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац Стеван?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Стјепан Лукетић, да ли знате тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Стјепан Лукетић? Јосипа Лукетића знам, Стјепан Лукетић. Па, вероватно да знам ја тог човека, али не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте за било ког Вашег мештанина чули да је негде убијен, да је на неки начин страдао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни за кога ништа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни једнога дана за тих свих седам година нигде ништа нисте чули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, ја кога сам год питао, мени нико ништа не говори, не знам, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви распитивали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, питао сам понекада, понекада сам знао питати, где је тај човек, вероватно каже, побегао, отишао, отишао је каже када је било то, вероватно преко њива и отишао даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од ових људи који су са Вама били и ишли на ту ливаду, које можете да набројите да их знате, Хрвате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја знам тог Јосипа Лукетића, па тог «Јоју» што су га звали, Туркаља, сећам се. Мислим да се сећам и Милка Кесера, то је био испред мене, тако које сам могао испред себе и тако мало да видим ту, јер у тој паници не могу ја то брзо све прегледати. Тако, сећам се, па не знам, још је један Лукетић био, не могу да се сетим имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неке Бадањке, Николу Бадањак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам Николу Бадањак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он тада са овим људима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да јесте, чини ми се да је он био, нисам сигуран, али мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Маријана Марковића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не познам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томислава Сабљака?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Томислава познам, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он са Вама тада када сте ишли на ту детелину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дарко Солаковић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Дарко Солаковић? Мислим да је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Палијан?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Он је био његов брат ми је рекао после да му је брат погинуо, тога се, нисам га приметио ту, али ми је његов брат после рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златко Пањик?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И за њега сам чуо да је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко Кузмић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И за њега сам чуо, његова сестра мислим да је била у Миклушевцима, дошла брата тражити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Сабљак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам за тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Мијо Шалај?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: За њега сам чуо исто да је био, али нисам га приметио у моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Краљевић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И за њега сам чуо, или је тај скочио на мину, ваљда, Иван Краљевић. Ја мислим да је тај скочио на мину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петар Бадањак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Петар Бадањак? Њега нисам, за њега не знам да ли је био ту или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златко Божић, да ли га знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је мој комшија исто и за њега сам чуо да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели тада у том кретању?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мислим да сам њега приметио, овај, када су пуцали, па је викао «упомоћ». Међутим, нико није прилазио, ништа, а није нико ни смео прилазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Антун Пањик?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Чуо сам за њега да је он настрадао, али нисам га приметио тада момента тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Видић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Њега нисам приметио ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лука Балић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Лука Балић, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Сабљак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Марко Сабљак? За њега сам чуо исто да је настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели тада?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам га тада приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, да је настрадао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да је настрадао на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато Ходак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да он има четворо деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато Ходак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мато Ходак? Нисам га приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Никола Бадањак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, малопре сте ме питали за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један други, а можда сам пре тога питала. Да ли знате тог Николу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, знам старог Николу Бадањка, човек можда би сада имао 75 година отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте га видели тада том приликом или евентуално чули да је био, да је настрадао, да се нешто десило?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја не знам, можда сам га приметио, када смо кренули ту испред задруге и да сам га приметио тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ивана Цоњара, да ли знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Илију, познам га лично, познајем
Цоњара, али у тој гужви га нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после чули нешто?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, чуо сам да је настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко Штрангаревић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, његов, мислим да ме је његов
старац чак питао за њега нешто, рекох, не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има неких питања, чланови већа?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Судија Вуковић, члан
већа, само везано за оног пуковника, Ви сте видели да долази, кажете,
неки из војске, тамо на цесту и да каже добровољцима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тај је ишао са пута негде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Чиме, у каквом возилу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Цип или нешто, не знам, на брзину,
неки цип је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је он изашао сам
па викао на ове или је?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Неко га је возио и он је галамио на те
људе на цести, шта радите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је изашао из ципа
па стао па галамио или у пролазу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да је изашао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И какав је тај био, да ли
сте га видели?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, био сам далеко тамо доле у низину
и он је био горе на висини на цести, а ко је њега гурнуо, каже, шта
радите то са људима, шта сте радили, таква је галама почела и ту је онда
мало нешто и стало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И онда?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И онда је то била прича, они се око
њега окупили, тај пуковник је после отишао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Који они?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ти добровољци.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А добро, да ли је Ваш
живот био у опасности када сте ушли на ту детелину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: За кога, за нас?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: За Вас лично?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, било је, мене је овде мало штекнуло о раме, ја када је овај скочио, ја пошао тамо, ја мислио да видим шта је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И Ви сте, значи, били мало рањени?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам рањен, него ту ме је као пецнуло мало о раме, нисам рањен био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте рекли то Љубану?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ја са Љубаном.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: После?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Никада ни причао, нисмо никада контактирали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Питала Вас је председник већа, везано за оно после питање њему што сте упутили, да ли сте га питали нешто?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа питао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Није Вас занимало ко је довео Ваш живот у опасност?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам Љубана слабо и виђао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, да ли Вас је занимало ко је Вас довео у опасност, ко Вас је ту на mine послао, да ли Вас то није интересовало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, занимало ме, али нисам ја са њим никада могао доћи у разговор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, примедба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ја са њим могао никада доћи у разговор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, било са ким другим, да се распитате шта се то догодило?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, са другима сам причао, причао сам са мојим комшијом Тепавац, шта је ово и са Миланом, са тим «Бувом», откуд знаш, шта ми.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То, мислим, ко је то знао за те mine, Ви кажете, Ви сте посумњали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам посумњао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте нешто у вези, везано за то, да ли сте се нешто распитали, то Вас питам?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја, распитивало се, каже, то су Хрвати поставили, наводно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко каже?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то сви, кога год сретнеш, каже, то су Хрвати поставили, за нас и тако су причали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А ови преживели Хрвати, да ли сте са њима причали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нормално сам ја причао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, да ли су онда они знали, пошто кажете Хрвати су поставили. Да ли су они знали да су ту мине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, нису знали, кажу ми, они ништа нису знали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А ни они нису знали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисмо, каже, ми ништа знали о томе, појма немамо, они нису знали ништа као ни ја, шта су знали, ја немам појма.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ни Ви ни они?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам питао Јосипа Лукетића, каже, «Илија, ја појма немам». Ми смо нормално комуницирали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: После тога када се све то издешавало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нормално радили, шта, онда смо попили по пиће и седели и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања други члан већа? Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само неколико питања у наставку приче о овом трагичном минском пољу. Рекли сте у једном тренутку да сте силазећи са том колоном, да је Ваш колега Рендулић рекао лево вођњак.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да је неко други од тих, како Ви кажете, добровољаца рекао «не, него скрећи десно» и да је после неко издавао команде када сте скренули са пута. Да ли нам можете рећи, уколико се сећате, по гласу, да ли је те команде издавало једно лице или више лица?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, њих је више причало и са леве и са десне стране. То је све било на галаму, вику, то није било нормално да један командује, него више њих виче. Овај виче «вамо»; онај виче «тамо».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте у једном тренутку када су кренули ови цивили преко минског поља, да је то једно лице, један тај цивил скочио на мину. Можете ли нам ближе објаснити, шта значи то скочио, да ли свесно, вољно, да ли на неки други начин се евентуално спотакао

да га је неко гурнуо или било шта друго, да ли нам то можете објаснити?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Адвокат Крстић, ја Вас молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим да је недозвољено питање, нека сведок одговори.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нека одговори тужилац када је већ питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека сведок објасни, како.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Наводи сведока како да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, адвокат Крстић, нисте добили реч.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако и члан већа је био, али Ви мене не видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да објасните, како је?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А на шта ја наводим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема овде расправе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рећи ћу Вам касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, нема такве расправе у судници.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То нико њега није гурнуо ни наговорио, он је лично сам скочио, приметио ваљда мину и хтео да скочи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте наишао је тај, то војно лице, рекосте пуковник у том неком војном возилу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То сам ја касније чуо да је то наишао пуковник, нисам ја тог момента знао да је то пуковник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада нисте знали да је пуковник?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, али казао сам да је пуковник наишао службеним возилом, ишао је негде, долазио у село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре свих ових догађања тог напада на Ловас, значи неколико месеци уназад, у току те 1991. године, да ли Ви оријентационо знате, који је однос становништва био припадника хрватског и српског народа ту и какви су односи били у то време међу вама?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: За време гужве те?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, пре у току 1991. године, пре?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: 1990. и даље?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па 1990., 1991. године, узмимо 1991.?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, били смо ми увек добри, слагали смо се, није ту било вређања, ако један, двојица има, то се није ни гледало, у сваком селу има неко посебно, само се напије, па лупа, али када је то почело, свако мало другачије је мислио, када се почело оружје носити, то није пријатно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви знате пре тог напада на Ловас, значи пре тог да су ту биле организоване некакве сеоске страже, да се ишло на некакве пунктове, да је неко чувао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Док није било упада у Ловас?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, пре напада, пре тог јутра када се то догодило?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, држали су Хрвати пунктове су држали. Баш сам ишао на њиву и код млина имају оружје и дрљаче преокренуте и нормално, «куда идеш»; рекох «идем из кукуруза на њиву»: То је било 1991. године у пролеће, у мају, тако нешто, то је било тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли, добро, да ли се сећате, где су пре тог октобра месеца када је био овај напад, где су се налазили Радојчић, Милан Девчић, Тепавци, Рудићи, Воркапићи, да ли су били у селу или нису били у то време у Ловасу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Радојчић је у Вуковару имао кућу и живео је у Вуковару и радио је у «Електрославонији»; ја мислим да је тако, у Вуковару имао кућу и живео, а Девчић је био полицајац и једно време је био у Жупањи, не знам јел прешао у Вуковар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Крњајић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Крњајић је исто био у Вуковару, живео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ови Тепавци, ови Воркапићи? Говорим, питам Вас за период пре напада на Ловас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, исто су били у селу, Тепавац Зоран мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има их више, па сада да Вам не бих набрајао.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тепавац Зоран, он је мој комшија преко баште, он је био, живео у кући, радио са оцем пољопривреду и тако, кући је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, само да се надовежем када је већ тужилац овде поставио то питање, да ли је било тих дана пре напада припадника Збора народне гарде и хрватске полиције у селу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Било је, од Вараждина су дошли неки у школи, у Ловачком дому су становали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, становали, дошли, да ли су били у време напада ти људи ту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пре напада? Па, били су ту једно време, онда су чули да ће авион бомбародати па су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су то отишли?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја не знам, је ли у седмом или у осмом месецу, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991. године?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми само још, да допуним, ја се извињавам, ови оружани људи које Ви називате све добровољцима, да ли су неки имали на главама шлемове, да ли сте то приметили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, никакве шлемове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су имали на главама?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, онај ко је имао шарену униформу, имао је беретку ону шарену или неко црвену, нисам ја толико ни гледао, али цивили као цивил, био је нормално онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од свих тих људи тих наоружаних, уосталом и Ви сте били, да ли сте некога знали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Никога ја нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем кога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Сем Милана Рендулића, мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате некога Марка Јапунцу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, знам Марка Јапунцу, он је из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он тада са Вама?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега Тодоровићу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Адвокат Тодоровић, пуномоћник оштећених. Шта је био Мирко Рудић тада када је Вама дао ту наредбу, Вама и Рендулићу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мирко Рудић је возио ауто.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, у ком својству Вам је издао то наређење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству он Вама каже «у милицију»?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја и Милан смо стајали овако нормално, разговарали, он је пришао код нас, каже, «слушајте, вас двојица у милицију»:

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А зашто, зашто сте га послушали, шта је он?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја кажем, «зашто?», он каже «хајте у милицију», ништа, цивил који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је и претходних дана тај Мирко Рудић говорио такве ствари, да идете тамо или тамо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд то сада одједном Вама неки цивил каже, «у милицију» и Ви слушате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тако је било, каже, «хајте у милицију»; шта сам ја знао шта треба, да ли нешто треба помоћи, или овако нешто, не знам ја. Зашто је он нас звао, када нас је звао, ето испало је то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када су пошли ти из задруге, изашли су ти мештани Хрвати, то сте све већ објашњавали, а да ли је неко остао у задрузи, да ли сте приметили од тих мештана Хрвата?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисмо ми ни ушли у двориште.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, да ли сте приметили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, не знам, нисмо ни видели унутра, ми смо код липе једне стајали, а капија је тамо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули касније да су неки остали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, нисам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где је била смештена војска када су дошли са тенковима, где су се сместили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Војска је била по дому, у дому је била смештена и по приватним кућама је била, спавала, ту су били официри. Ја се сећам да је један пуковник у центар је узео један војник, видим да је млад, од некога мотор и видео сам да је викао, хтео га ошамарити, зато што је он дирао тај мотор, што је узео нечији, не знам чији мотор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За када то причате, за који то период, ово што сада причате, када је то било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је било крајем 1991. или у почетку 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ограничите се на овај период, ових првих дана од напада па надаље.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То када је дошао, од 10.-ог до 18.-ог, рекли сте, дошли су тенкови и нека војска. Судија Вам је сада рекла, у том периоду.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, да, дошли су тенкови, војска, па по приватним кућама је војска, била у тим кућама.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Када сте кренули, када је кренула та колона из задруге, тамо према воћњаку, да ли је ту у задрузи био Деветак Љубан?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте га видели?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте, поменули сте на питање председника већа, да се радило на кукурузу, на овоме, ко је то радио, како је организован тај рад?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је организација, било је, радило се семенски куруз се морао брати ручно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, ко је брао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, брали су сви мештани ко је тамо био, ишли су брати куруз, у вреће беле, па се истресало у приколицу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било неког обезбеђења, наоружаних људи код тих радника који су радили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам да ли је било, можда један или двојица ако је послан да се не боје и тако нешто, да их чува, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како би био окарактерисан тај тад, ко је то позивао на рад, како се то организовало, како се организовао тај рад?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је организовала задруга да се иде брати тај семенски кукуруз.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то била нека моба, неки принудни рад, шта?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам ја то, да ли се то плаћало или није, то ми није јасно, не знам, могуће да се и плаћало.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су ишли и једни и други, и Срби и Хрвати?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, једни, ишли су и Срби и Хрвати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да сте били у подруму Ваше куће када је нападнут Ловас, када се чула пуцњава.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте приметили неке гранате, било од минобацача, топова, да ли сте чули, да ли сте то разликовали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам спавао и отац ме је пробудио каже, «Илија, лупило је нешто јако, изгледа да је граната» и ја сам се онда дигао и отишао у подрум, то је било то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли неког од добровољаца знате по имену?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја знам некога Косту, мали неки био је Коста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како га знате, са ким сте тог човека видели?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Виђао сам га у селу, држао је кафану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту је почео 1991., па 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остао ту и држао кафану, а тих дана, са ким сте виђали тог Косту, да ли сте га виђали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, Косту нисам, виђао сам га са неким Бранком Шашићем из Мирковаца се дружио. Тај је ваљда погинуо тамо у Ђелетовцима, трафостанице, колико сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали тог Косту у друштву неких Ваших мештана које Ви знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јако слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали некада ту код зграде полиције, око полиције?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пролазио је туда, носио је црвену капицу и имао је нешто оно црвено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали некада са Љубаном Деветаком?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам, то нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када кажете, виђали сте га са неким Вашим мештанима, јако слабо, са ким сте га то виђали и то слабо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, тај из Мирковаца, па био је један момак Небојша неки Јапунца, тај је отишао за Аустралију, дечко неки, са њим се возао стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте га виђали са неким од наших овде оптужених, Милан Девчић, Милан Радојчић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, нисам приметио да се друже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли познајете неког Шелебаја?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Како му је име?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не могу да се сетим. Да ли знате Тому Шелебаја?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је он био, шта је радио он?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Томо Шелебај, па радио је у «Борову»; колико ја знам, у «Борово» путовао и радио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он имао неки добош или нешто обавештавао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То ја нисам видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А знате ли, где је Бадњара?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам, како не бих знао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А тај цип што је дошао са тим пуковником, да ли је дошао из правца Бадњаре?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, од цесте главне је он дошао овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је од Товарника да је дошао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, од Товарника, а да ли сте му видели чин Ви?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само сте касније чули да је пуковник.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, чули смо, пуковник, он је галамио, «шта се ради, срам вас било» и тако галаму је дигао, непознати човек.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Тада када сте били у подруму, тог првог дана када је био напад, да ли сте Ви изашли на улицу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А када излазите на улицу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Трећи дан.

НАТАША КАНДИЋ: И тада видите те спаљене куће?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, па испред моје куће, кући изгорео кров, а када сам изашао тај дан из подрума, у другој улици сам видео где гори пламен велики.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте тада када сте изашли тог трећег дана, да ли сте видели своје комшије, осим Лукетића, ко је још ту код Вас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је осим Лукетића још?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Шта кажете?

НАТАША КАНДИЋ: Осим Лукетића, ко је код Вас још, Острун?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А близу мене?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није Лукетић близу мене, близу је мене Острун тај Иван, што сте ми напомињали, његова кућа није изгорела.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате, шта је било са њим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Чуо сам да је погинуо.

НАТАША КАНДИЋ: Погинуо, када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам, ваљда у том налету, како, тако некако.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има још неко од Хрвата близу Вас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Близу мене, био је стари народ, овај, близу мене, од млађих никог. Био је Обрад Тепавац, он је комшија, али он је млад. Ти људи неки су помрли, једанаесто годиште, шта ја знам, ти старији, а од млађих нема код мене близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Тепавци Срби или Хрвати?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је гласило, комшије Хрвати.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има још некога од Хрвата?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Од Хрвата не, па има Никола Јовановић прекопута мене, он је негде 1935., 1936. годиште, човек, био је Илија Бакета, испред мене кућу ту, он је био у полицији човек, исто што му кућа изгорела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам, када смо већ овде, рекли сте, било је тридесет српских кућа. А колико је било хрватских кућа уопште у Ловасу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја Вам не бих знао рећи, ја мислим да је било 550 кућа колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесет су биле српске куће?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, тридесет, тако ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте да сте онда почели да чувате испред дома, да чувате, па не знам, водовод, па. Ко Вас позива да, ко Вас ангажује, ко Вам каже, Ви треба сада то да радите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, дошао, ту је била збрка оних дана, када је то било 10.10., после тога тих дана било, онај каже, иди тамо, ти иди тамо. Гужва, немам појма ко прича, шта прича, иди у задругу, идите чувати водовод, да неко не отрује воду, то је сеоска вода, то је главни артешки бунар.

НАТАША КАНДИЋ: Када добијате пушку?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пушку сам добио, не знам, након десет дана, не десет, пет дана, тако.

НАТАША КАНДИЋ: А пре тога сте ишли да чувате објекте?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, водовод смо ми чували 17.10.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али ја питам, пре овог 17.-ог, шта сте радили? Ја сам схватила да сте и тада у том периоду чували разне објекте?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ишли смо код гробља тамо, тај пут држати, ишли смо у задругу, мехаичку радиону да тракторе и ту чувамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ишли без пушке, да чувате објекте без пушке, то је питање?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ту смо имали пушку, добили смо пушку. Па то је дошла тамо пушка и делили оружје, не познам га ко је, ево теби пушка, ево теби пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то дели Вама то оружје?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не познам га ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не познам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се негде задужујете, па кажете, потпишете?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није се то писало ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него делило се овако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Само се делило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја га не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се врши та деоба тих пушака?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у центру?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту где је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На улици?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Где је била милиција у тој згради, али моментално још није била милиција, ту су се поделиле пушке и ето ти, каже, пушка и.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је делио пушку, ту где је милиција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, каже не зна.

НАТАША КАНДИЋ: Само реците нам, да ли је то.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Само каже, ево ти пушка, шта је човек.

НАТАША КАНДИЋ: Само реците нам, а шта сте Ви добили од оружја?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Полуаутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је то?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Паповку.

НАТАША КАНДИЋ: Паповку?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, полуаутоматска пушка.

НАТАША КАНДИЋ: И све време имате ту паповку?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Све време имате ту паповку?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да добацујете, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Тих дана, да ли Ви пролазите, до 18.-ог, да ли Ви идете кроз село, пролазите када идете на пункт, када идете?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, да, идемо кроз село, идем код млина, идем код гробља, идем у Товарничку улицу, код силоса тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате, дан после напада, да ли сте ишли негде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Како мислите?

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Судија, приговор, молим Вас да пуномоћник оштећених пита преко Вас, пошто понавља питања која сте већ питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је трећи дан изашао.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Питања преко Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Хајдете преко суда питања да не буде оваквих реакција.

НАТАША КАНДИЋ: Када год дође, он ће да реагује тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да сам ја судија, не би ни ушли овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста, адвокат Крстић, немојте да додајујете са тог места, у судници сте, суђење траје.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да нам каже, шта док пролази селом, да ли види 11.-ог, на пример, да ли види нека тела, тракторе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сведок се већ изјаснио да је трећи дан изашао на улицу.

НАТАША КАНДИЋ: Да, тачно, извињавам се. Да ли, овај, до 18.-ог, да ли сазнаје, да ли чује, шта се догодило са неким Хрватима у селу, осим што нам је рекао да је чуо да је неко нестао, да га нема, да ли чује неке приче, шта се то уствари догађа са људима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо питали за ту прву групу, Мирка Гргића из Товарника, да ли знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шумар?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А, сећам се, знам, сећам се. Ако је шумар, знам, сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мате Адамовић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данијел Бадањак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: За њега сам чуо да га нема исто тако, овај, као што сам рекао и пре, малопре, чуо да га нема, нема га ту, а где је, ја не знам, или је побегао кући или је отишао из места или побегао, многи су побегли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули некада да је он нешто страдао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа чуо да је страдао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цецилија, његова жена, да ли сте чули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам ко је, његов отац је Данијел, Сицилија, јел Сецилија, Сицилија, жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за ту жену?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ништа чуо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Антун и Анка Јовановић, брачни пар, помињали сте нешто да је горела кућа неких Јовановића. Да ли је то њихова кућа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је код њих горела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли су ти људи тада страдали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Чуо сам да су настрадали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су, погорели у тој кући, шта се десило?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја не знам, чуо сам са су бикови изгорели и да је он рањен, чуо сам да је рањен, да је воду неку носио, да је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у кући?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дворишту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катарина Павличевић, да ли знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Е то је Ката Павличевић, то сам чуо за ту жену да је нађена на ћуприји, за ту сам жену чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где на ћуприји?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Испред њене куће, то сам чуо, али не знам, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јурај Пољак, Ђука Пољак, од оца Јосипа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ђука Пољак? А, Јосип Пољак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Јурај Пољак звани «Ђука»; од оца Јосипа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно што не знате.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Јосипа Краљевића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јосип Краљевић? Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Алојза Полића, да ли знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Полић Алојзију познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: За њега сам чуо да је настрадао у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дворишту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули како је настрадао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је не знам како је настрадао, само да је нађен мртав у дворишту, али информацију не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Мату Кесер?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Керсер?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато Кесер, од оца Драгана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Пољак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јосип Пољак, да ли је то старији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1944. годиште, од оца Ђуре?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Чуо сам да је настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Убио га неко, тако сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, где га је убио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог Ивана Оструна, то сте већ рекли.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је мој комшија, трећа кућа, то је исто старији човек био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, чули сте да је настрадао. Да ли сте чули, како је Иван настрадао, то Вам је комшија ту, трећа кућа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ја, чуо сам да је то у првом налету да је настрадао, онај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чувате, где, како, на који начин?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, чуо сам у центру, а ко га је убио и како, не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Драгутина Пејића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Драгутин Пејић? Има Пејића више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1926. годиште.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мију Божић, да ли знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мију Божића? Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Томо Сабљак звани «Туна»?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Томо Сабљак? Ако је то тај што је 1949. годиште, тога знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ако је 1949. годиште, тога знам, Томо Сабљак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо рекли за њега које је годиште, 1938. годиште, Томо Сабљак звани «Туна», од оца Милета, у Долу становао? Ако не знате, не знате.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, није, ја Вас само, просто у оптужници је набројано доста тих лица, ја само хоћу, Вид Кризманић, да ли знате тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Вид Кризманић? Знам, то је друга улица од мене, то је старији већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Чуо сам да је настрадао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, где, шта?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Е, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја не знам, јер онај дан или после, не знам када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате Стјепана Мађаревића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Стјепана Мађаревића? Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паво Ђаковић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани «Павиша»; месар?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А; њега знам, дебели тај, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чусте нешто за њега?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је човек био месар у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чусте нешто за њега?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепан Пејић, да ли знате тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Стјепан Пејић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1933. годиште, Крањчевићева улица?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чусте ли нешто за њега?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Живко Антоловић, знате ли тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је гробар?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам, познајем га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто за њега?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ни да је настрадао, ни да ли је жив, мртав?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, само знам да га нема у месту, али ја, мислимо да је отишао човек даље, шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Извињавам се.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли, овај, да ли сведок када је пратио ту колону цивила према вођњаку, односно минском пољу, да ли је видео да ли је било неких бацања бомби?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: У неке куће, дворишта?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам, нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна, како се зове човек који је том приликом настрадао, у ходу до минског поља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада чули да је.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: То је одговорено на то питање, Ви сте га питали.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је чуо накнадно како се зове тај човек, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо га исто питали, он је рекао да не зна.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: За Бођанца сте ме питали, да ли је тако? Не знам ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Зар нисте рекли сада Бажданац?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна ништа.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, рекао сам да не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити је видео, нити је чуо ко је настрадао.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате, ко је Бошко Божданац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је било питање.

НАТАША КАНДИЋ: Бошко Божданац, Божђанац?.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Познајем човека.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са њим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за Бошка чули да је био у тој колони према минском пољу, или нешто друго?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То сте ме питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И питали сте ме да ли знам да је убијен, ја кажем да не знам, нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате Мату Сабљака?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мато Сабљак? Знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не, питала је за Тому Сабљака малопре, молим Вас. Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам Мату Сабљака.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, шта је било са њим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте га виђали у том периоду?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, виђао сам га оних дана, овај, ја мислим да је то чак човек и моје годиште, овај, виђао сам га оних дана, овај ту, после те гужве.

НАТАША КАНДИЋ: Колико?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Шта ја знам, десет, петнаест дана, не знам, видео сам га возио је багер тамо, радио, тада сам га виђао

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некада разговарали са њим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, овако, увек здраво за здраво, како си, тако, ништа друго.

НАТАША КАНДИЋ: И после тих десет, петнаест дана да ли га више није било, одселио се, шта?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, после га нисам виђао.

НАТАША КАНДИЋ: После га нисте виђали? А кажите ми, да ли Ви познајете Жељка Крњајића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Крњајића? Познајем.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Одговорио је на то питање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате, да ли сте га виђали у Ловасу тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све било, ја Вас молим да не понављате, он је рекао да га није виђао.

НАТАША КАНДИЋ: Када је рекао?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Сведок је рекао шта је рекао за Крњајића, сведок се изјаснио о Крњајићу и у истрази, и овде посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја бих молио да се не дозволи ово понављање питања, ово стварно представља неку врсту малтретирања свих нас овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да пратите шта је питано, шта је одговорено, заиста после да се два, три пута понављамо немамо ни времена.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да нам каже, овај, да ли је приметио да неки Хрвати одлазе из села или, да напуштају село у то време?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Када, у којем периоду?

НАТАША КАНДИЋ: Па, у том периоду после 10.-ог, после напада?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, неки су, шта ја знам, под притиском су људи, под страхом, су ишли, боје се, оду.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте под притиском, под каквим притиском?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Оде сам, има страх, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могло да се изађе из села, да ли је требала нека дозвола, пропусница, нешто да би се изашло?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да је требала овај пропусница нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се изађе?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, да се изађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се добијала та пропусница?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, пропусница добивала се имала канцеларија једна тамо где су издавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која канцеларија, где, у којој згради?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, једна приватна кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега је то зграда, која приватна кућа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је, ја мислим да је то било од неког Стеве Брајковића кућа приватна, ту у центру. Ту се ваљда пропусница изда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је то издавао, те пропуснице?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То ја не знам, ја нисам тражио пропусницу, нисам ту ни улазио.

НАТАША КАНДИЋ: У том периоду, у октобру, новембру, да ли се сећа, шта је било, шта се догађало са тим празним хрватским кућама?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Те празне куће су додељиване избеглицама из Западне Славоније који нису имали.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Приговор на ово питање, ово се не односи на оптужницу, оптужница се односи на период само 10. до 20. октобра, а не на новембар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То и питамо сада, да ли је тих дана, у октобру и новембру неко улазио и живео у тим хрватским кућама?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да још у октобру није, тек тамо у новембру и децембру, неки су људи добровољно, сами одлазили, онда се то додељивало овима који има жену, децу, како ко има, више фамилије, онда се та већа кућа и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко то додељује, те куће?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То се одређивало ко буде председник Месне заједнице, па онда дели куће те, како валови долазе тих избелица, тако им даду кућу, ако унутра је случајно остала крава или свиња, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате персонално да кажете име и презиме човека који је те куће додељивао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Било је, једно време је био Ђуро Продановић као председник Месне заједнице, и он је делио куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, да ли је неко од домаћих Срба прешао у неку хрватску кућу, тада после 10. октобра?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, где је живео овај Милан Радојчић?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Милан Радојчић је живео у Вуковару је имао кућу, има у селу своју кућу, очева кућа.

НАТАША КАНДИЋ: Где је живео тада, после 10. октобра?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не сећате се? Поменули сте нам да су овај на браће кукуруза ишли и Срби, па да ли можете да нам наведете, неке од тих Срба који су ишли на браће кукуруза, грожђа или било чега другог?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Шта, ишао сам и ја, беремо у врећу кукуруз и онда смо носимо у приколицу и истресамо. Прво Хрвати су се бојали, и ја бих се бојао, кажем, не бој се, шта се бојиш, неће ти нико ништа. Па, ишао сам ја и на фронт са Хрватима, у Западну Славонију, доле код Окучана, па код Мирковаца, па са многим спавао, па, не бој се, рекох, неће ти нико ништа. Он се тресе, боји се. Није ни мени пријатно, може и мени бомбу бацити где лежим доле у подрум.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кресојевићу, овде је тужилац ставио у оптужници да су Хрвати терани да иду у принудне радове.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је организована група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то прво тачно, да су Хрвати терани да иду у принудне радове?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не бих рекао баш да је тако, да је тачно у принудне радове, ја мислим да су то нешто и плаћало после, можда није у почетку, али после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У октобру, новембру?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, можда у октобру није плаћано, а ја мислим да би у новембру већ понешто се давало новца, помало, шта ја знам колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти радови били принудни? Да ли имате Ви таквих неких сазнања? Тужилац овде у оптужници.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није то баш било природно, ту је била одмах и кухиња и за јести и, а неко је ишао више и од страха да је у друштву, да није сам кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде један оптужени Александар Николајидис иначе добровољац тамо, тврди да су ти радови били принудни, да су теране и неке жене које имају малу децу, Хрватице, да иду да раде. Да ли имате Ви таквих неких сазнања?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ја за то, не знам, можда је, али не знам, ја не знам, овај. Могуће, ја не знам тачно. Све је ишло нормално, брао се кукуруз, семенски, шта ја знам колико има двадесет хектара и онда се то побере и иде на прераду, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћемо ли сада паузу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Госпођо судија, да ли сам ја завршио или да чекам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте Ви још.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 37 минута и биће настављен у 12 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведока уведите. Изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Адвокат Крстић, бранилац Љубана Деветака, Милана Девчића и Драгана Бачића. Илија, ја ћу Вас питати прво и од одговора на то питање, зависиће да ли ћу Вас још нешто питати или ћу сести. Да ли Ви остајете у свему при својој изјави датој на записнику о саслушању сведока у овом суду код истражног судије од 16.11.2007. године?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да одржим реч сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Ви сте и онда и данас, дабоме, остали при том, описали сте да Вас је напад или ослобођење, како ко то гледа и из ког угла, села Ловас, затекло са родитељима у подруму.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте иначе по националности Србин?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И потичете из српске породице, не из мешовите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви и Ваши родитељи, Ви који сте били у подруму, знали да ће бити напад, односно ослобођење села, да ли Вам је неко јавио пре тога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа нисмо знали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нико није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала, јер је било разних спекулација овде.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја нисам знао ништа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија Вас је питала, мислим да је и тужилац, тужилац је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја пре тога, судија, само једну напомену, ја не чујем најбоље на ово десно уво и стиче се утисак некада да повишавам тон и тако даље, а ја све мислим да још неко не чује. На левом мало боље чујем, додуше селективније, али на десно скоро да не чујем, тако да Вас молим за извињење ако у међувремену повисим тон. Ево сада мислим да лагано говорим, а нисам сигуран. Питали су Вас ко Вас је, то сам ја овде ставио, јел, рекли сте у одговору да су Вам рекли да дођете у Месну заједницу. Да ли можете да кажете, ко и када, значи одмах по уласку тог 10.-ог или када је то било, када сте изашли из подрума, да ли је то тада било да дођете у Месну заједницу и ко Вам је рекао? Ако можете, ако не, ником ништа.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, неко ми је рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Неко је рекао, добро, али је то тог дана било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, нисам ја тај дан отишао у Месну заједницу. Када мислите, 10.10. да ли тог дана мислите, када је напад био?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, из подрума када сте изашли?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, не, нисам ишао, па трећи дан сам ја изашао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Трећи дан?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Трећи дан сам ја изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то већ.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако је речено, опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњавао је то, трећи дан је изашао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Опростите. Објаснили сте, да сте добили тамо оружје од Вама непознатог лица и тако даље.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да сте ишли то да чувате тамо са овим, како се зове, Миланом Рендулићем који је, ако сам добро разумео, Хрват?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте, тако је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте заједно чували са њим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је добио и он неко оружје?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добио је и он полуаутоматску пушку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Овде смо чули, прогон Хрвата био само такав, а он чувао исто са оружјем.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, са мнош заједно, имао је и он полуаутоматску пушку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада, ја Вас питам, да ли добисте неку муницију?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, имали смо муницију.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта сте то чували за то време тамо, тих дана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, чували смо водовод, тај део воде, да не би неко затровао воду, чували смо и задруги тракторе, да не би неко покрао нешто и ту неку нафту, бурад уља и тако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала, хвала. Ево ја ћу пожурити, ја се извињавам, данас су Вас питали, ево по сећању, данас су Вас питали, ја мислим тужилац да Вас је то питао, не знам да ли је веће, око интервенције овог војног лица, старијег, Ви сте чак рекли пуковника и тако даље. Сада Вас ја детаљније питам, само кратко, десило се то шта се десило, општа гужва, хаос, пуцњава и тако даље и тако даље, Ви сте све то лепо објаснили, глава доле у земљи, нисте видели, чули сте и то. Да ли видесте Ви тог пуковника или сте чули или имате то сазнање након овог догађаја, да прецизирамо само, јер је било разних ту прича?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам чуо где галами горе, на асфалту, а ја нисам знао тада да ли је то пуковник, ја сам после чуо да је то пуковник.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако, добро, хвала.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Молим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала лепо. Овде сте на страни 13 у овој изјави пред истражним судијом на питање заменика тужиоца,

одговорили: «То није купио нико, моментално није купио ове рањене тамо. Неки су остали, није им ништа и назад су се вратили са нама и после су ти и живели у селу и остали су и даље». Хоћете да ми кажете, да ли се сећате имена неких људи који су били са Вама на том минском пољу, па им се, хвала Богу, ништа није десило, вратили се са Вама, наставили су да живе нормално, да иду да беру кукуруз, да раде као и сви остали и Ви сте остали тамо до 1998. године, ако сам ја добро разумео?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А они су и даље остали.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Можете ли да кажете неко име, да ли се сећате, пошто сте мештанин?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, био је Јосип Лукетић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, Јосип Лукетић.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Био је Жељко Сомборац.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Жељко Сомборац.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Остао је и он даље да живи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Њих знате, пошто је иста генерација, отприлике.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Били смо заједно, нормално и даље живели.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Та генерација, генерацијски па их знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То значи далеко млађи од тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без добацавања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја их и не чујем, ја зато кажем, селективно на лево уво чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу, потрудите се мало припремите та питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Све је припремљено, него хоћу да Вас поштедим, и Вас и сведока и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш зато, поштедећете нас тако што ћете имати припремљена питања, сви знамо, сведок који је на реду и очекујем да та питања иду мало брже, да не би овде, велики број људи чекали само Вас.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Претпостављам да такве примедбе имате и на све остале актере, не само на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све који од питања до питања праве паузе, пет до десет минута.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је. Неће трајати моје питање, немојте толико да будете. Добро, ево, ево, ево, идем, видите колико прескачем, двадесет осам питања, идем на последња два, три. Председница већа Вас је питала, овде око обележавања кућа. Нисам, ја бар нисам схватио, можда ја нисам разумео, како сте одговорили. Ја Вас сада детаљније питам, пошто сте се о томе изјашњавали у истрази, да ли је било пре ових догађаја, да су српске куће биле обележене од некога и на који начин су биле обележене, пре ових догађаја?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, било је два штапа и између та два штапа је српска кућа, то је било, то сам ја рекао у изјави.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ја зато и питам.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Остајете при тој изјави?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте овде рекли између два колца?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Два колца, два штапа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не, зато што је све време овде било кукулеле обележена хрватска кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате коментаре такве природе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, морам, јер, да бих га питао, а не морам, не морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замислите када би свако од адвоката овде причао такве приче као што Ви причате. Имате питања, одговор и даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А замислите члан већа када пита тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То «кукулеле» када би свако овде.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како је када члан већа пита, ево ту имам примедбу, то сам заборавио да кажем. Дакле, у одговору у опису овог сведока, како се маше, чак је показивао, Ви га упозоравате и тако даље, јер се то не снима и тако даље, члан већа не питајући Вас за дозволу, не укључујући, са Ваше десне стране члан већа, да будем јаснији, не укључујући микрофон, каже «лево, десно». Ја мислим да је то недозвољено, та сугестија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази је сведок рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја говорим шта је данас било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Млатили ногама лево, десно».

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не, или нећете или ме нисте опет разумели. Ја потенцирам управо тај чин притиска на сведока како да одговори, то је недозвољено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље са питањима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље са питањима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте рекли шта сте радили првих дана у задрузи и тако даље. До 1998. године, где сте радили, исто у задрузи или, од чега сте живели тамо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Имао сам ја земљу и кућу, а био сам и портир у задрузи од 1992. године.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од 1992. године?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: За ово време, рекли сте, примала се тамо надокнада, нема везе ко је Србин, ко је Хрват и тако даље. Да ли сте Ви примали у ком облику?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У задрузи када сам радио?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, примао сам месечно као плату једну одређену, то је била месечна плата, шта ја знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да ли је то била четрдесет, педесет марака, не знам, тако нешто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли знате, овде по две марке биле, у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према председнику већа и преко председника већа питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је сведок примао или зна за неке бонове новчане за време док је био тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте примали неке бонове и од када сте примали бонове?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У почетку су били бонови, није био новац, у почетку, одмах у старту, за цигарете, за сок, попити, али је био забрањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су почели ти бонови?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја не знам јел ту половина десетог месеца или после двадесетог, датума, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после двадесетог. На моје питање, када сам питала везано за ове радове, рекли сте у октобру није било плаћања.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, било је после плаћања, плата се нека добијала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, то сте мени рекли да је кренуло тамо негде од новембра.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, да, тако нешто, да је кренула плата, како ко је имао, колико, шта ја знам, инжињер је имао више, ови су мање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, ја питам, за бонове, дакле, прво су били бонови, па онда плата, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Били су бонови, за цигарете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да је негде после двадесетог да су кренули бонови.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: За сок.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, није то објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, рекао је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја питам, од када су били бонови, каже, плата у једанаестом, а у десетом бонови, то он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли малопре?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Бонови су били у почетку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када, од ког датума?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то од 15.10. или од 20.10., можда, ту су бонови одмах били.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од 15.10., добро. Ево то смо рашчистили, хвала.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је тачно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На питање неког од учесника овде, пре мене, мислим тужиоца, да кажете какви су односи пре ових догађаја били у селу, ја Вас прецизније питам, значи пре ових догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, да, опростите судија, опростите на поверењу. Дакле, ја Вас питам, да ли је пре ових догађаја, непосредно пре ових догађаја, дакле у пролеће, сада смо у десетом месецу, јел, била затегнута ситуација у селу на релацији Хрвати-Срби, да ли је било формирања некаквих водова, чувања, стража, препрека у селу, око села, да ли је било некаквих преговора са војском, шта он о томе зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате тих сазнања, какви су били односи пре самог напада и уопште од пролећа па на овамо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не питам пре тога три, четири године, пет и тако даље, када је било.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: 1991. то у пролеће па даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: 1991. у пролеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па надаље.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Они су носили оружје, исто, рекао сам ја то, да су држали пунктове код тог млина, Товарничка, код гробља и тако даље, код силоса, они су ту пунктове држали са оружјем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како сте се Ви осећали као Србин, мештанин тамо, када видите Хрвати наоружани, чувају стражу и тако даље?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, није ми било свеједно, као ни другом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и Ви могли да учествујете у тим чуварским службама, стражарама или како већ?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није ме нико ни звао, нити ми је ко давао оружје.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је за то време, да ли може да прецизира од када баш да не питам ја директно, да ли то коинцидира са, пардон, коиндицира са формирањем некакве политичке странке у, ја не кажем ко је у Ловасу, то погоршање тих односа и тако даље? И још подпитање, да ли је било паљења неких салаша, кућа српских и тако даље, сем ових обележавања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, то сте у истрази причали.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, странка је била, то је била странка ХДЗ: Они су основали странку, они су имали и оружје и носили су то оружје, јавно, виђено је, ношено је. А паљења, шта ја знам, није, не знам, код једног човека је ваљда сењак запаљен био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево завршавам, јер морам једно непријатно питање да Вам поставим. Суд можда и забрани. Да ли Ви познајете Мија Клисурића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мију?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Клисурића?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Познајем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је он тих дана радио тамо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам, он је био, његов отац је био директор школе, он је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А шта је он по занимању?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, студирао је у Новом Саду, ја не знам да ли је завршио.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могу ли, судија, да предочим изјаву Мије Клисурића, само једну реченицу која се односи на сведока, због кредибилитета сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је та изјава?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дата изјава пред Жупанијским судом у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мија Клисурић у својству сведока у кривичном предмету К.бр.25/00 у Вуковару 22. травња, ја не знам када је

то, 2004. године, пред Жупанијским судом у Вуковару, на питање бранитеља, вероватно по службеној дужности, Војислава Оре, Ви одговарате: «Што се тиче», он одговара на његово питање, «Што се тиче оптуженог Илије Кресојевића, по мом сазнању, није ништа радио, боље речено, био је склон пороцима, пио, картао». Да ли је то тачно или није? Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Картао сам, а пио сам по мало, картао јесам. Нисам се ја опијао, али картао сам, тачно је да сам картао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Мија Клисурић говори истину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: :Тачно, хвала. Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље. Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан, господине Кресојевићу, ја сам Градимир Налић, адвокат, бранилац Милана Радојчића. Ја бих Вас кратко питао, за господина Деветака сте данас рекли, да је негде у новембру постао директор земљорадничке задруге, по Вашем сећању.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, по мом сећању.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сећате ли се, господине Кресојевићу, пуковника Ковача?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Слабо. Ја нисам са њим контактирао и не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли знате да је он дошао око 20.-ог у Ловас са својом јединицом?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Сећам се ја пуковника, су причали, али ја са њим никада нисам долазио у разговор.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли, данас сте такође рекли за мог брањеника Милана Радојчића да је био командир територијалне одбране. Да ли је он, по Вашем сећању, постао командир територијалне одбране можда у исто време када и Деветак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, сугестивно је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Рекли сте да је мој брањеник био командир територијалне одбране. Да ли је он командир територијалне одбране постао по доласку пуковника Ковача?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор, питање постављено на такав начин.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја судију молим да ме поучи на какав начин да поставим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања, пошто сте рекли да је командир територијалне одбране био Милан Радојчић, када је он постао командир?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја не знам, шта сада, када је он постао командир. Можда је у дванаестом месецу, једанаестом, не знам, можда је и касније, откуд знам, не знам тачно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала Вам. Ово сам просто питао зато што се ово данас први пут спомињали, раније у Вашем исказу пред истражним судијом Ви сте Милана Радојчића споменули само на једном месту, говорећи да сте га негде видели са оружјем у месту. Хвала Вам. Ја ћу да Вас питам још нешто мало, овај, реците ми, овога пуковника за кога сте касније сазнали да је пуковник који је био горе на путу и који је нешто викао и тако даље, да ли се сећате, да ли сте њега виђали раније или касније у Ловасу или на неком другом месту?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, да ли Вам је познато име Љуба Јелић, надимак «Чубра», добровољац?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте упознали то лице?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас, када сте рекли да Вас је пробудило то, отац Вас је пробудио и рекао, отприлике, «дижи се, Илија, сада је јако, баш јако треснуло». Да ли је могуће да је то била, да је то био овај хитац који је, односно експлозија од гранате, артиљеријске?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, могуће је, ја сам спавао, отац ме пробудио, пуца, онда сам чуо пуцњеве, онда сам отишао у подрум, тамо сам и био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте видели ту кућу у суседству касније када сте изашли после три, четири дана, видели сте ту кућу која је горела. Да ли је могуће да је она изгорела од ударца, од експлозије гранате? Како је то личило место?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је испред моје куће.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је. С обзиром да се чуо јак тресак, онда би она ту негде требало да је треснула у близини.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам да ли је од гранате, онда би била нека рупа, немам појма, само је изгорела, кров је пао доле, горело помало, горело.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Одакле је пожар био, с крова надоле?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: С крова надоле.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Овај, реците ми, молим Вас, колико је имало српских кућа у Ловасу пре и после Другог светског рата, да ли Вам је познато, Ви сте рођени кратко после Другог светског рата, али ти људи су памтили све или су Вам причали, уствари?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја не знам, ја мислим, било је за сада тридесет.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не сада, ја не причам о овом рату последњем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања да је раније био мањи, већи број?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја причам о Другом светском рату.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: О Другом? Па, није, није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта није?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, није било више.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није било више?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пре Другог светског рата?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није, није, мој отац се доселио у Ловас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: За време Другог светског рата?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: После Другог светског рата.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: После, а за време рата не, а, да, Ви нисте тада били староседелац, јел тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ја тада, ја сам се ту родио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала, а кажите ми, молим Вас, од, рекли сте да је организоване са стране хрватских мештана такође некакве страже, давани пунктови и тако даље, да ли знате можда ко је то организовао од тих Хрвата Ваших мештана, да ли познајете неког лично ко је тамо био некакав руководилац или за кога се тако нешто причало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам чуо да је Фрањо Кризманић био командант и задужен за то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Како сте то чули, где сте то чули, да ли можете да се сетите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, у центру сам чуо, тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Од кога, од Хрвата, Србина?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, био је, причао сам и са Хрватима, и Хрвати ми сами кажу, чује се то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је он имао неког помоћника ту, неких?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А ко је помоћник, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Имао, не знам ко је био помоћник.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли се сећате неког од Хрвата који је ходао селом под оружјем од Ваших комшија или познатих и какво су оружје носили ако се сећате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја када сам, рекао сам ту, када сам ишао на њиву, носили смо, полуаутоматске пушке су биле.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је била нека врста сеоске страже попут ове Ваше?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па да, исто тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми, чега су се бојали тада, кога су се бојали ти Хрвати када су ишли да дају страже?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, наводно да ће ударити четници од Шида.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Четници од Шида?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а Ви, чега сте се Ви бојали Срби тамо, сећате ли се тога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, није, није да сам се бојао, није ми пријатно оружје су носили по улици и како да ми буде пријатно, у кафићу са пушком, како да ми буде пријатно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте носили бомбе на опртачима, сећате ли се тога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам приметио, можда су и имали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је било ту неких зоља, нечега таквог још, онако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То у селу нисам видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте видели? А кога се још сећате да је био под оружјем, нисте ми одговорили, ако се сетите, просто?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја сећам се када сам ишао на њиву, да су људи стајали, познати, то су мештани.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Био је један Мато се звао, он је, ставите на зид пушке, каже, куда идеш, рекох, идем видети јел кукуруз њихов.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он Вас као зуставља, пита Вас где идете?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, дрљаче окренуте на цести наопако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Преврнуте, да запрече пут?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, да не може неко пролазити. И мене пусте и ја сам се вратио назад и ништа више.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, да ли се још некога сећате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Заборавио сам већ та имена који су били.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми, да ли знате нешто о том чувеном скупу и неке од ових правашких странака овај у задружном дому, да ли сте Ви као Србин тамо у месту чули нешто око тога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ништа ја о томе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате да је држан неки скуп? Реците ми, молим Вас, да ли је у селу од Вашег изласка, да тако кажем, из подрума па надаље, да ли сте приметили војску ЈНА, мислим под тим и где и да ли су имали нека артиљеријска оруђа или тенкове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почев од 10. октобра па надаље.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, да, па било је једно четири, пет тенкова, стало онако, ми смо пуцали, они су стајали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У селу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У селу на неким важнијим местима, нека раскрсница.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико дана су стајали ти тенкови?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја не знам јесу били петнаест дана, не знам да Вам кажем тачно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је било око силоса неких тенкова, да ли се сећате тога када сте ишли у претрес винограда?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не можемо ми из ове рупе ни видети силосе, можемо видети силосе, али не можемо видети да ли има тамо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не можете видети да ли има тамо, добро. Реците ми, молим Вас, када је дељено оружје, да ли је оно дељено са камиона или овај, рекли сте ту на улици, него одакле је скидано, са чијих камиона, војних?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, сугестивно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како сте Ви то оружје примили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, дошли смо тамо, из сандука они давали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где су ти сандуци се налазили, одакле су ти сандуци скинути?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Доле су били.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А пре тога, знате ли где су?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пре тога.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како су донети у Ловас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ни ко је довезао нии како је то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте видели неки војни камион?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, не, не, нисам видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас, да ли сте пре уласка, овај, ЈНА овај у Ловас, значи пре 10. октобра, да ли је у Ловасу био повећан број неких грађана који нису житељи Ловаса или бар Ви не знате да су грађани Ловаса, да ли је било доста људи са стране?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пре напада?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је, у време док су Хрвати то држали те своје патроле и тако.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам то рекао да су биле од Загреба, од Вараждина, овај, без крова, оружје и тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како су изгледали, кажете, нисам разумео, то су возила, а какве, којим су се возилима кретали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ауто, луксузни, одсечен кров и има траку неку на глави, воза се са оружјем, били су у старој школи, то је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су то званичне неке биле хрватске формације?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Они су дошли ту, тамо су становали, када су чули да ће авион бацити бомбу, они су отишли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је било њих?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па не знам, па могуће.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Отприлике?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Двадесет, тако нешто.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Какве су униформе имали?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, шарене униформе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су имали црне униформе неки од њих, не сећате се?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам приметио црне.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, како су били наоружани?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Полуаутоматске пушке, калашњиков, како се зове.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Аутоматске или?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, то је аутоматско било полуаутоматске.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су имали митраљезе?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам видео да је ико носио митраљез, можда су имали али у бази, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: На возилима ништа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су имали нешто од војних возила, специјалних војних возила?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нису имали. А где су били смештени, у школи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је у старој школи.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У старој школи, Ловачки дом сада је то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим? То је сада Ловачки дом?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је стара школа била.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, да ли постоји у близини Ловаса неки центар за смештај војника, полиције, бивших и тако даље?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нема смештај, ту је школа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, не, у близини Ловаса, ван Ловаса, да ли Вам је познато да ли постоје још неке бараке војне и тако даље?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нема.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У близини нема ничега, добро. Реците ми, молим Вас, да ли је било из Ловаса доста бораца по Вашем сазнању или по тадашњим причама који су се борили на Вуковару, са хрватске стране или српске, свеједно?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А мислите Срба да ли је било?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И Срба и Хрвата који су с друге стране били, браниоци?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ја, Хрвата ових, па су отишли у Загреб, Вараждин, после Хрвата није никако са стране било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Срба, да ли знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А од Срба са стране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ваших мештана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нас је било мало. из кућа, шта.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисам ја то питао, овај, ја сам питао, просто да ли су мештани Хрвати који су, да ли Вам је познато да су били браниоци Вуковара неки од мештана Хрвата?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није ми познато.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није Вам познато? Да ли је било униформе зенги у Вашем селу у време пре напада на Ловас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ниједна није виђена?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Кажите ми, када су осим ових неколико тенкова, да ли сте виђали официре војне негде по граду?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У селу?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У селу, пардон.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, рекао сам да сам видео једнога пуковника у центру, био је млад војник, узео нечији мотор и галамио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, увек се оријентишите на овај период од 10. октобра.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Од 10. октобра па даље. Па, то је било у једанаестом месецу, ето тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате тај пуковник, коме је припадао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, висок човек, галамио је, што је он узео тај мотор, туђи шта воза ту.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он је био у униформи и каквој, да ли се сећате тај пуковник?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пуковник је био у униформи и војник је био у униформи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је имао беле опртаче?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте виђали људе у белим опртачима по Ловасу за то време?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није имао беле опртаче.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли сте виђали људе са белим опртачима, односно војнике?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мислите војну полицију?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Војну полицију, тако је.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, имали су неки, видео сам са опртачима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у ком периоду, увек се оријентишите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У периоду за који се испитујете.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је све ту, једанаести месец, тако ту, али то све кратко је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас, за време док су Хрвати држали те сеоске страже и остало, да ли су они на својим униформама носили некакве траке, обележја, беле, жуте, црвене, плаве?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У цивилу су они били.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Док су држали страже, а нису држали, у униформама нико није држао страже?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нису у униформама, него у цивилу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте имали таква сазнања, добро. А како су се звали и то, да ли су имали они сеоска стража или кризни штаб или како се то звало, да ли се сећате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то је шта ја знам, не знам ја како су се звали, ваљда то странка ХДЗ/, немам појма, ваљда тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Кажите ми, молим Вас, да ли, само још то питање, ови радови који су обављани тамо у селу и остало, стиче се утисак да сте Ви неке пирамиде тамо терали људе да граде и пребацују камен с гомиле на гомилу, то се ради о сеоским пословима, претпоставам неке друге врсте. Шта су радили ти људи који оду да обаве посао за задругу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је питање, стиче се утисак, пирамиде, ко је то рекао, шта. Питали смо већ за те радове и човек се изјашњавао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим? Да ли је било тешких, присилних, бесмислених радова, то Вас питам, да ли је неко пре теран да зида пиранмиду или да пребацује камен са места на место и остало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ја то нисам чуо, ни видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, то просто питам, значи, ево ја Вас молим само да ми кажете, које су то послове радили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Било је тамо Хрвата инжењера, агронома.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта су радили они?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, Римар Мирко, Римар и Мирослав, он је умро, био је инжењер пољопривреде. Жадањ Фрањо, он је био агроном.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И шта је радио тај инжењер пољопривреде у задрузи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Водио је рачуна о свему томе, ако би.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А није неке тешке физичке послове обављао мимо своје професије и остало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, он је радио свој посао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми, електричар неки, да ли је био Хрват тамо, да знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Знам да је био један Мађар, овај, исто избегао па био електричар.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта је он радио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Струју и тако, ако треба поправљати и тако, радио нормално.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли сте видели некада Ви и остале Србе, мештане и да кажем и из задруге, друге Србе из задруге да су радили на тим пословима када је та кампања, берба и остало? Да ли сте се сви ватали тог посла или само Хрвати?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам рекао да сам и ја био брао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, мислим и на руководиоце Србе, мислим на Деветака, да ли је радио тај човек нешто тамо или је само?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ко, Деветак да ли је радио?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Он је био директор задруге, то се наређивало да треба тај кукуруз обрати, па да не би пропао, пошто то нема машина, мора се ручно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а реците ми да ли је задруга давала некакву помоћ у храни, у нечему другоме?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Било је и тога, и хране, била, давала се храна.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко ме се давала та помоћ?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, неко је, па избеглице када су дошле, узеле.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А овде, да ли је могао Хрват да дође и да тражи помоћ у задрузи и да добије?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, могао је да дође, добили су и неки Хрвати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је добио, да ли се сећате можда?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ето ко је остао, Јосип Лукетић, па тај Жељко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О ком периоду Ви сада причате?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Све о периоду од 10. до 20. октобра.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Све ту око, једанаестом месецу, браће тог кукуруза семенског па надаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ево ја немам више питања за Вас, хвала Вам.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Ко има следећи?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Господине Кресојевићу, Ви говорите по мени, у колони која је кренула према том винограду од две групе људи, једно су Хрвати ненаоружани, друго су добровољци који су наоружани. И у тој колони сте и вас двојица мештана, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тако је.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Зашто Ви крећете са том колоном?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисмо ни ми знали зашто крећемо, немамо појма ни ми. Ми смо послани, каже, ајде идите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније само, не чује се.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисмо ни ми знали зашто крећемо, нити знамо куда идемо. Тек када се ситуација одиграла, онда смо знали шта је то.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Па, ко кога води, Ви водите те људе који нису из Ловаса, или ти људи који су дошли у Ловас, воде вас, то мени није јасно, хоћете да нам објасните?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам то већ објаснио, да је било приче да се иде у претрес воћњака и када смо дошли до кривине, лево је летњи пут је виноград и воћњак. И неко иза леђа виче «не лево, право па десно». И онда смо дошли на детелину, ту што сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево бранилац Вас сада пита, да ли сте Ви то водили те људе, па је то једног момента дошло да неко други води или то је остало нејасно?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ми смо тако ишли у колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је остало нејасно, ко кога ту води?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ни ја ко кога води, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Милан Рендулић виче «лево»; а неки други «десно»?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Зато Милан виче што је речено да идемо у претрес воћњака и винограда, значи ту је виноград и воћњак па да идемо лево. И овај је викнуо, «не, ту, право па десно». То је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама објашњено, у који воћњак и виноград да идете?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, није, па има тај један воћњак и виноград, да, има два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко објаснио, да ли сте Ви знали, Ви кажете, не знамо ни где идемо, ни шта:

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа нам нико није објаснио, само је речено да идемо у претрес воћњака и винограда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте ни знали ни ког воћњака ни винограда?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа ми нисмо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала. До тог момента, када Рендулић говори «лево», овај човек виче «не, право, десно», до тог момента, ко води колону, ко је извео колону из Ловаса, да ли су ти људи у колони знали куда треба да иду или им Ви говорите у којем правцу иду?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нас нико ништа није ни питао, ни у ком правцу, него, шта, то се све тамо иде, право иде, то је цеста, иде се право. Нас нико ништа и не, само кажем да је речено да идемо у претрес воћњака. Толико смо чули.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Дакле, по Вама, та колона је знала где иде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја не знам, ја нисам, тако смо ишли.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Шта је Ваша функција била у свему томе, Ваша и Рендулићева?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, да идемо у претрес воћњака.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Вас двојица да претресате а ових педесет да вас воде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Са њима, као са њима, тако нам је речено, идемо у претрес и ништа више не знам.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја морам да кажем да ми није јасно, али хвала Вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље, адвокат Бранко Димић.

Адво. БРАНКО ДИМИЋ: Господине Илија, реците ми, ако сам добро разумео, Ви сте пре овог рата последњег живели у Ловасу колико, то је четрдесет и нешто година више, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Од када сам се родио.

Адво. БРАНКО ДИМИЋ: Добро, бавили сте се пољопривредом, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, а био сам и у Немачкој.

Адво. БРАНКО ДИМИЋ: Рекли сте да имате земљу у Ловасу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно.

Адво. БРАНКО ДИМИЋ: Да ли је то око куће или имате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, то је ван села.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Ван села? На којој страни, према Товарнику, Вуковару?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Према Опатовцу.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Према Опатовцу, значи ван села?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адво. БРАНКО ДИМИЋ: Није ми било јасно, када сте рекли, у једном тренутку сте изјавили да сте када Вам је речено да ћете ићи у тај неки претрес ван села, да не познајете терен, имате земљу ван села, ипак би се можда могло рећи да познајете терен, познајете атар око села, да ли може тако да се каже?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да ћемо ићи у претрес воћњака, тако је речено.

Адво. БРАНКО ДИМИЋ: А из ових претходних питања, ово што сте одговорили, да ли могу да кажем, да ли сам у праву ако кажем да ипак познајете атар села, околину села?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Могу ја да познајем атар, али ја сам рекао, не познам ја терен, једноставно ми дошло да тако кажем да не познам терен.

Адво. БРАНКО ДИМИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да останемо код овог, ове колоне и стизања до овог поља. Господине Кресојевићу, на данашње питање судас, одговорили сте да Вам није било познато да је та детелина минирана. Да ли је то тачно?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, није ми било познато.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Није Вам било познато?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Данас сте били питани од стране члана већа, а ја мислим да нисте одговорили на то питање. Питање је гласило, да ли сте се Ви осетили угроженим, животно када сте ушли у ту детелину? Ја Вас сада питам, да ли сте Ви осетили се угроженим када сте закорачили и ушли у ту детелину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Свакако, није ми било свеједно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Зашто Вам није било свеједно, ако кажете да нисте знали да било шта ту постоји?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Почело се пуцати.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Говорим о моменту када сте ушли у њу, господине Илија, значи ништа се не дешава, Ви сте ушли у то?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам још ништа знао о чему се ради.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви кажете да ништа не знате.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, ништа не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте се осетили угроженим животно?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Када је почело.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када сте ушли у детелину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није ми ништа било јасно, зашто то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Није Вам било јасно?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте се плашили, да ли сте били животно угрожени? Значи то је било питање члана већа, па ја само инсиситирам на одговору.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Шта ја знам, мислио сам само зашто то сада, шта се то ради, шта ће то бити, ништа више.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Молим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када сте данас говорили да сте изашли из куће три дана након освајања места, да сте тада том приликом давали некакву стражу први пут испред задруге, чувајући неке машине, казали сте да је, ако сам ја добро разумела, са Вама у тој групи за чување страже били Сава учитељ.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Клисурин, директор школе.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, директор школе и Хрват.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хоћете ми казати, који Хрват је био са Вама тада?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је био Филић Ивица.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Филић Ивица?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Иван.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Иван, добро. Значи вас троје чувате те вечери заједнички двориште и машине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, кажите ми, да ли сте сво троје наоружани?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесмо.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Казали сте, данас, такође објашњавајући Ваш положај током кретања ове колоне, да сте се налазили у средини колоне.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, кажите ми, та нека команда десно, право, па десно, стиже иза Ваших леђа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно је.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да одредите, на којој то удаљености иза Ваших леђа?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Шта, пет метара, тако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Пет метара, значи дешава се непосредно иза Вас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, иза мене.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте се Ви окретали да погледате ко је то рекао, како је рекао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не смемо се ми ни окрећати, била је команда – не окрећи се и не сме се причати.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Била је команда, не окрећи се и не сме се причати. Е сада Вас само молим да задржите пажњу на то, рекли сте да Вас је неко опоменуо и питао, када сте почели да разговарате, да ли сте Србин?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви сте одговорили потврдно, а он Вас питао, да ли је Србин и Ваш саговорник.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то лице које је било у колони?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мештана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви сте одговорили «да, Србин је»:

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је тачно, био Србин са Вама у колони, мештанин?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Био је Хрват, али ја сам рекао да је Србин.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А Ви сте га заштитили? То је то, добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Питао је «да ли је он Србин», ја кажем «јесте».

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте то рекли?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, шта сам рекао, шта да кажем, хоће га ударити, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, да ли су му претили нешто?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тако ми је дошло, није нико ништа претио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли му је претила опасност да ће га ударити?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, тада ту када смо ишли у колони, није ником претила опасност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Ви кажете за Хрвата да је Србин, да ли је био неки разлог?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тако ми је наишло.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Судија, ја ћу да поставим питање, да ли је себе штитио на тај начин?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Како мислите?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да сте себе заштитили нешто на тај начин?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тако Вам пало само напамет.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тако сам ја, откуд знам хоће га неко провоцирати, мислио сам, шта ја знам шта, гужва је настала.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих молила само још једно питање, ако дозволите, судија. Каже, објаснио је да су распоређени војници, добровољци били на тој детелини, у стрелце, употреби термин. Па бих ја молила само да нам појасните, како то изгледа у стрелце?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па то у једну линију се рашире овако, фронтално гледају према тамо, а једни су били на асфалту горе.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, једноставно окренути?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Окренути, стајали овако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Стоје тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, а кажите ми, како пушке носе?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пушке? Па, имали су неке полуаутоматске пушке.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Како их држе, како их држе, да ли се сећате тога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пушке? Ја мислим да су држали овако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли мислите или сте сигурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, како, то што кажете овако, не улази у транскрипт.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добро, тако су држали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, уперене, неуперене, како?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, тако су држали, не мора директно уперене, држе овако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Зато што није тако било.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А можда су онај моменат окренули и овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То овако, онако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И само бих молила да ми кажете, колико сте времена ако можете да определите, били, боравили на тој детелини од момента када је почело да се нешто дешава у њој, до момента када сте њу напустили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја не знам, ја мислим тридесет до четрдесет минута.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тринаест, четрнаест минута?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тридесет до четрдесет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то све, објашњавао је, четрдесетак минута.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И само још ово мало, то сам пропустила. Када је изашао из куће своје оно након напада, да ли је видео тенкове по селу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ту тенкови тог момента нису били, па нисам ја, трећи дан сам изашао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, то Вас и питам, трећи дан када сте изашли из куће, да ли сте кренули по селу и да ли сте видели тенкове?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, трећи дан. Није тада, ја мислим, након два, три дана још, од тог напада, па за недељу дана су онда тенкови били, стајали тако на неким раскрсницама. Није пуцано, него су тако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље? Не можете се овако убацити, када дођете на ред, запишите питања, поставићете, ако евентуално будемо имали времена да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Управо због овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Крситћу, замислите када би свако, када год му падне напамет, овде улетао без реда да поставља питања. Постоји неки ред, не можете Ви сада мимо реда, припремите питања, будите спремни за сваког сведока, знате унапред, постављајте, а не сада Вама падне напамет, имам ја питања. На реду је колегиница сада. Изволите. Даље оптужени, имају ли питања? Љубан Деветак, изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Док дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете мимо реда, ако завршимо после, стићи ћете на ред. Реците ми, помињали сте тај воћњак и виноград у близини детелине, кажете, рекли сте и удаљеност, код детелине сте, с десне стране. Да би се дошло до тог воћњака и винограда, куда мора да се прође?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Онај виноград што је требало и воћњак лево исто је пољопривредна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не овај десно о коме сте причали, овај десно воћњак и виноград?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Колико је далеко, да ли сте то питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, куда се, да би се дошло до тог воћњака и винограда, куда треба да се иде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, иде се цестом и ту где смо ми сишли, овде одмах се горе попнете, ту је, а може и мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где где сте Ви сишли, куда мора да се прође?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Десно смо ми ушли, туда се могло проћи, а има и доле се продужи мало даље и испод фабрике има пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи до тог воћњака и винограда, може да се дође, да се иде детелином?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И други да се иде неким путем. Да ли је то неки сеоски пут?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, пролетњи пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају тамо када се иде тим путем, да ли се наилази на неку кукурузе, или на неку другу ливаду или, шта је у том моменту ту било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, вамо испод фабрике је био празан плац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, кажете, описујете пут до тих воћњака и винограда. Шта се све налази на том путу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мислите овде лево што смо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десно Вас питам господине.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А десно? Не налази се ништа, то је приватни мали виноград. На том брежуљку крај детелине, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И куда морате све када идете, кажете, може кроз детелину, може тим сеоским путем близу, према фабрици тамо «Борово» и тим силосима.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Е то је тај пут, туда се може, а може се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И куда идете тим путем и на шта избијате, да би стигли до детелине, то тог?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Винограда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ништа, ту је горе на брдашцету је виноград, један приватан мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када идете преко те ливаде, детелине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Исто виноград, виноград се види на малом брдашцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И исто тим путем може да се стигне до тог винограда?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, изволите. Ево, преко суда ћете питања, изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Здраво Илија.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Здраво.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја бих кренуо са питањем, од овога бунара. Илија, после бунара када се иде у правцу «Бороске» фабрике и силоса, одмах с десне стране након десетину метара наступа та детелина, да ли је тако? Она је паралелна са цестом? После бунара из којег се економија снабдева и фабрика «Бороска» водом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тако као што пита господин Деветак?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ту је бунар, задруга некада, шездесет и нека је копала за своје потребе за стоку, а «Борово» има ја мислим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нема везе бунар, детелина врло брзо наступа, после тог бунара?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, тачно је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И она је паралелна са цестом, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, детелина, јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На крају детелине је пут који води десно, јел тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Између «Бороске» фабрике и детелине, значи, да ли добро идем?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када се продужи даље путем наилази се на тај приватни виноград где има једна колиба, јел тако, као викендица који је паралелан са детелином?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, тачно је то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: После тог винограда је имање породице Римар, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: После имања породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ево мало да дођем до винограда.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Он тврди истину, шта је проблем.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате, када би адвокат ово овако говорио, Ви би га прекинули. Колегу сте прекинули мало пре, ово не може овако да се пита, да он потврђује, то је апсолутно недозвољено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, у праву сте, господине Деветак, хајде конкретно питање, не морате да сведочите, то смо Вас упозоравали више пута.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не сведочим уопште, хтео сам да помогнем, до сада још није лоцирано то место где се налазило минско поље у целом досадашњем поступку. Е сада, ако није у интересу за поступак, али ја имам још једно питање везано за то. Од тог бунара, идући ка фабрици, идући ка економији, шта се налази између цесте и детелине, значи са десне стране, у правцу главне цесте Товарник-Шид-Вуковар?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Има детелина и десно има виноград горе више.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Пре детелине, између детелине и цесте, шта се налази?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, има један путић неки.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је то бетонска стаза?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није, нисам приметио, а бетонска стаза има покрај асфалта за «Бороске» раднике.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За то те питам.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То знам, то је у реду, нисам разумео.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ево видите, госпођо судија, до сада нико није споменуо ту стазу, значи не жели се рећи шта је то. Пре или у самој висини тога бунара, је тај пут лево који си спомињао, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, да ли је тако, него поставите питање.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пре бунара је пут лево где су виногради, то сам ја говорио, где су рекли да не може тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тим путем за које винограде се иде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Иде се за виноград, што како они то кажу, Чот, то, ја не знам да ли је то Чот, виноград, имају воћњака нешто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тачно. Да ли та локација винограда се налази одмах изнад те долине која окружује село?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, одмах је ту виноград, само се мало скрене лево, и одмах је ту виноград, и лево и десно је био виноград.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Висина тог терена надмашује висину центра села, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Има испупчење висина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте, да ли то и то, немојте да сведочите господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када би погледао са тог брда Чот, преко Жабара у правцу шуме шидске Церје, које се брдо ту налази, како се зове?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Где?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када погледаш са Чота у правцу преко Жабара у правцу шуме Церје, шидске Церје, које се ту брдо налази?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ту су Жабари.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жабари су долина.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Жабари су то брдо, ту је и гробље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хајде.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Изнад Жабара.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само мало. Изнад куће Радмиловића како се зове брдо, Луке Радмиловића оног са дрвеном ногом?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Калварија.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је она још вишља од Чота?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И она доминира над селом још више?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Вишља је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како се зову они виногради малопре што смо спомињали, полсе Римаровог имања?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Матићев виноград.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли они доминирају изнад села?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И то је на висини.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А да ли са њих се може дејствовати по центру села са тог брда?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта је повољније за дејствовање, Чот, Калварија или Матићеви виногради и шта је ближе центру села?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, са Калварије.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На другом месту, шта је?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Матићев виноград исто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта је ближе центру села, Матићев виноград или Чот?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да је Матићев виноград. Па, и једно и друго је близу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта је ближе Калварији, Чот или Матићев виноград?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам тачно, не могу да оценим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. У вези са тим немам више питања. Питао бих сведока, да ли се сећа и да ли је запазио где када је давао изјаву код истражног судије, први пут, где си ме видео?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ту, у ходнику.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, у простору који се тиче да дођеш на ред, јел тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У пролазу, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте. Са ким си седео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од каквог су значаја, господине Деветак та питања?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Веома значајна, молим Вас лепо, немојте.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Седео сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким је седео и шта је радио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Веома је значајно, молим Вас.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Био Милан Рендулић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Са ким си седео раме до раме и шапутао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам, заборавио сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли није то био пуковник Лончар?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А; па био је, да, био је пуковнк Лончар.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како си се сада сетио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Заборавио сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, 91. се сећаш, а 2007. се не сећаш. Реци ми, молим те, да ли је он утицао на тебе да кажеш да у Ловасу није било војске, да су били само добровољци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било таквог неког?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пуковник мени није ништа говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате тог човека?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, не познајем га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А зашто сте променили фарбу када сте мене угледали у пратњи стражара?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Зашто, није ми човек ништа о војсци причао, шта ја знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Он ти је рекао да кажеш да сам ти ја рекао да идеш са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Деветак.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није ми рекао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам у вези целе ове приче и та путања где идете до те детелине, да ли је ту био неки војни пункт пре доласка на детелину?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Шта, нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки пункт војни на тој путањи до детелине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки после?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није ту пункт никада ни држан на том месту, није био пункт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите. Изволите даље, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ево, ево. Илија, ти си млађи од мене годину дана.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тако нешто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Брат Раде исто годиште, јел тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема тих ћаскања, брат Раде, ово, оно, питања у односу на предмет оптужбе. Како гласи питање?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведок је рекао да је 10.-ог, да догађај од 10.-ог су га затекли у подруму са родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је тачно што је рекао да га је у подруму затекао 10.-ти.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, шта сада, то је рекао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није ми јасно, како је могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што Вама није јасно, ја не разумем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само мало, госпођо, немојте се нервирати, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја само желим да Ви кажете шта је питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведокова мајка је умрла пет, шест година раније, зато га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је примедба на исказ сведока, сада идемо да завршимо са питањима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То није примедба, он је тврдио да је био са својим родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање, он је то тврдио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када је умрла твоја мајка, колико се ја сећам, звала се Стана, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тако је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када је умрла?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: 03. новембра 1991., ја мислим да је тако.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То није тачно, није истина.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Има смртовница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна када му је умрла мајка, а Ви знате боље, добро. Хајде, идемо даље са питањима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где си добио ту СМБ униформу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добио сам тамо на гомили тога било, па су.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А где, где на гомили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У месној канцеларији, тамо у амфору.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је ту исто узео униформу и Рудић овај Миленко?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Када сам ја био, није узимао, онда он није био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сте имали исту униформу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да је Миленко имао, ја сам имао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милан Миљковић, да ли је имао исту униформу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте и Милан Миљковић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Владо Сомборац?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте, и он је имао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Његов син?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И његов син је имао исту, то знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Хајде само да побројим још неке Србе који су радили, да не би испало стварно само да су Хрвати радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Карапанца Перо, да ли је радио у задрузи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам да ли је радио или је био у пензији, Карапанца Перо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, ја знам да је био у пензији, да ли си га виђао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да сведочите. Ви можете питање, сведок ће да да одговор а Ви на крају можете да ставите примедбу на то што је причао.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја милсим да је био чувар воћњака.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли су у задрузи радили следећи Срби: Рудић Миленко?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Миљовић Милан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тепавац Обрад, на крају ћу поставити питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања да ли су ти људи радили у задрузи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесу, тај Рудић Миленко је радио и пре, Миљковић Милан ради од 1964. године још, Жадањ Фрањо он од 1960. године.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам те питао за те Хрвате.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питам само.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно, радили су они у задрузи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ђаковић, не знам име, снаја од покојног месара Паве?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте, радила је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је радила?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Радила је одмах у почетку када је почело то, једанаести, дванаести, одмах је почела да ради.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где си је виђао да ради?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, виђао, ја не знам, радила је у канцеларији негде, не знам. Знам, Миленкова жена је радила, Миркова жена је радила.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Понављам ти питање, од покојног Ђаковић Паве, месара снаја је била Српкиња. Где си је видео да ради?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Она је радила у кухињи, ја сам побркао мало.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако је, значи и ти си у кухињу ишао отпочетка, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Одлично.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, јесте то тако, има и она друга Ђаковић, забунио сам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Амбринац Мира да ли је радила?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете када потрђујете за те људе да кажете, од када су радили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Мира, ја мислим да је радила била чистачица у амбуланти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања, од када ти људи раде у задрузи и да ли су радили у периоду оптужења, октобар, да ли су од 10., 11. октобра, када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ови старији су радили од пре рата, а ови неки су упали после као и ја што сам упао после исто, ја нисам пре радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је од када радио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не могу тачно ја то да запамтим, када је ко почео да ради, свако је тражио посао, па када га је добио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ловрић Катица, да ли је радила у кухињи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је радила, да ли имате сазнање?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, од када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту одмах у једанаестом месецу, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једанаестом, добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, молим те, Антоловић Паво, пре рата где је радио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У задрузи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта је радио, на којим пословима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да је он био тракториста.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Који надимак је имао Антоловић Паво?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Кувар.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, где је онда радио?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У задрузи, тракториста био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У кухињи је радио.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добро, сада.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си га виђао после 10. октобра одмах да ради у кухињи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, он је у октобру, он је ушао у кухињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сви ови људи раде у задрузи, од једанаестог месеца, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, они су ушли после у кухињу, знам да је радио тракториста био он пре

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро..

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ниси избркао његовог брата Ивана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си знао пуковника Ловрића из Ловаса?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Антуна, јесам, пензионера.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако је. Да ли си запазио тај дан, да ли је тај човек ишао тамо на минска поља?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, не, човек слободно се шетао, пензионер. Нико њему није ништа говорио нити га је ко дирао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли могу сада, немам питања више, да дам приговор на исказ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците приговор.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Приговор је везано за ово што је изјавио, да га је Рудић довео у полицију, где сам ја био, ја сам га послао, овај, тамо, не знам одакле ти то, Илија, ако хоћеш да се сетиш хоћеш, ако нећеш нећеш, 18.-ог ујутру сам те затекао у кућици, портиској на улазу у двориште где су били људи, где је кухиња и где је радионица и био си у униформи са пушком о рамену си стајао.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам пушку имао, тачно је то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведоци ће потврдити и Миљковић који је био тамо и неки други који су те видели тамо, стајао си у ставу мирно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у вези овога сам ја иначе планирала да вас суочим.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Љубана Деветака и сведока Илије Кресојевића на околност:

- да ли је оптужени Љубан Деветак сведоку Илији Кресојевићу као и Милану Рендулићу рекао «идете у претрес воћњака и винограда», у канцеларији у згради полиције, када му је сведок одговорио да не позна терен, оптужени Љубан му узвратио «Ти си у пратњи, он познаје»:***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се, сведок је дословце тако понављао и у истрази и данас на суђењу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам био пред домом и Милан Рендулић и дошао је Мирко Рудић и казао «у милицију»:

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А пред којим домом?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, домом, оним, салом, домом где се иде на капију на водовод.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А шта си ти радио тамо пред домом?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ми смо ту ноћ 17./18. чували водовод.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, а зашто.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И ту смо се нашли случајно преко дана.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зашто си у истрази рекао да сам ја наишао на тебе где си ти стајао крај полицијске станице? У истрази си то рекао.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ја то рекао, када сам рекао, данас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У истрази, раније.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја то не знам да сам рекао, да сам ја стајао крај полицијске станице. Мирко је рекао «у милицију» и ја и Милан смо дошли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему реците, да ли Вам је то тако рекао?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не могу, како другачије да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците Љубану у лице, да ли Вам је рекао «идете у претрес воћњака и винограда». да ли Вам је рекао тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, јесте тако је било, јесам рекао, дошао је Мирко Рудић и казао «у милицију»; ни како, ни зашто. И дошао сам тамо у просторију, ти си седео, ниски сто. И \када смо стајали. Ти си рекао: «Вас двојица идете у претрес воћњака и винограда и идите пред задругу»: Ја сам рекао да ја не познам терен. Ти си мени рекао «ти си у пратњи»:

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти мислиш да, ајде изузми мене, ти си човек који си далеко дуже, значи цео свој живот и век си живео у Ловасу, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А ја сам буквално из Ловаса отишао 1969., да сам ја боље познавао терен у Ловасу од тебе.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам тако рекао, не познам терен, шта ја знам, мени је тако наишло, «не познам терен»; тако сам рекао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Видиш ти колико је теби требало да се сетиш брда Калварије, а знаш шта је било 1991. године.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да сам ја децидирано то рекао. Чисту лаж говориш, човече. И тачно си едукован да тако говориш.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да не говорим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ти мислиш да не говориш, па чисту лаж говориш, човече, видиш да не знаш ни када ти је мама умрла, човече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довршено суочење. Има ли даље питања? Изволите господине Девчићу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто преко суда питања да не бисмо сведочили.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У исказу пред истражним судијом од 16.11.2007. године на страни 3, си рекао да си добио полуаутоматску пушку у Месној заједници, «делили су, ја их нисам познавао». Да ли је то тачно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, а како гласи Ваше питање?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је то тачно или није тачно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да ли је тачно, човек је то рекао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, данас је рекао нешто друго, зато питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас је поменуо да је нешто у полицији то добијао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, зато питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Шта је тачно од тога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је исто, полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјасните се господине Кресојевићу, да ли сте добили ту пушку у Месној заједници или у полицији?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Добро, Месна заједница, то ја све држим тамо, канцеларија, у амфору онеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало тише, не чујемо. Молим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У амфору, значи то је у Месној заједници?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У амфору, месна канцеларија, та, амфор.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је у Месној заједници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сада тачно, да ли у полицији или у Месној заједници?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У амфору томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то, шта је то?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Месна канцеларија.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Месна заједница, у склопу Месне заједнице? Реци ми, Илија, да ли ти је познато, да је Збор народне гарде вршио обуку у седмом и осмом и деветом месецу у објектима где је одржавана

Савезна омладинска радна акција, знаш где је СОРА, она пускара СОРА где је?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ора?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знаш где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок се већ изјашњавао да су у шестом или седмом месецу ти људи напустили Ловас, тако сте рекли данас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, да, овај, то када су у старој школи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је то, знате шта, то су разлике велике, знате, то је у старој школи, то је значи у селу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У селу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А овај објекат где је одржанава Савезна омладинска радна акција, то је на цести Товарник-Вуковар, на главној цести магистралној, а удаљеност са те цесте је отприлике два километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада помињете, то сте требали да питате, да ли је на тој локацији када га је данас неко други питао, он је рекао да није на некој другој локацији, да му није познато да је било. Е сада, како гласи Ваше питање?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, моје питање је, да ли му је познато да се, значи припадници Збора народне гарде, да је вршена ту обука, значи, седми, осми, девети месец, био је један из «Легије странаца», Анте Росо који је вршио обуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада да сведочите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли имате тих сазнања да је у том периоду вршена?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно на ОРИ сам чуо да се тамо скупљају, то је далеко од села, то је према Сотину.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато, да је велики број, значи, из села Ловас, негде око стотињак младих тих од тридесет до тридесетпет година, да су били тамо прошли ту обуку, а касније су упућени у Вуковар на одбрану Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања, на тој Ори како је вршена обука, ко је прошао, шта је прошао, да ли имате таквих сазнања?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато, када сам ја напустио полицију, значи СУП Вуковар, 20.07.1991. године, да су ми код оца, значи Девчић Боже у селу Ловас, бацили две експлозивне направе ти припадници ХДЗ-а, значи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је тачно, у петнаест до три ноћу, то је мене пробудило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је јака детонација, мени се витрина тресла у соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: 1991. ту је то, не знам јел то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Седми месец, ту негде, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су бацили ту бомбу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У двориште код Девчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато, да су припадници Кризног штаба ХДЗ-а који су формирали 10.04.1991. године пре сукоба у Борову Селу 02. маја држали стражу по селу Ловас и на више пунктова и колико је било тих пунктова, да ли му је то познато, пошто се он кретао по селу у то време?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, то сам изјавио да је било, да су пунктове све главне држали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, Илија, молим те, колико је, да ли ти је познато, тих пунктова било, колико, пет, шест, два, три?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, пет, шест сигурно пунктова је било.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Реци ми, какво наоружање сте имали на тим пунктовима и колики број људи је био на тим пунктовима, рецимо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Негде је било, четири, пет, како где, на силосу ту код млина и тако. Наоружање је аутоматско.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пошто човек не разликује, они су имали калашњикове, то су мађарске и румунске, значи пластични кундаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питање, изјашњавао се он.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Човек није упућен у то.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: И дрвене кундаке.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли су приликом уласка у село Ловас код економије, вршили преглед и возила и лица и уписивали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било такве контроле?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесу, тачно заустављали су.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И запрека је била, значи рампа је била, на улазу, као и на излазу према Опатовцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, немојте да сведочите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, ја само питам, да ли је тачно или није тачно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево он се изјашњава да је тачно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање поставите, немојте Ви да даље настављате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мислим да је то питање ако питам да ли је тачно или није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате Ви даље да одговарате, ми смо све то чули у Вашој одбрани, према томе, губимо време само.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Питам њега, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он потврђује да јесте, нема потребе да Ви настављате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само да видим да ли је тако или није тако. Да ли познаш Тодоровић Љубишу и да ли знаш да му је кућа опљачкана, потом запаљена?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: А, то је циглар.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, Љубиша Тодоровић.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: На циглани? Да, и покрадена је и цигла.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је пре сукоба, значи.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пре сукоба, то је већ.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пре 10.-ог, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет Вас упозоравам.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесте, опљачкана, цигла однешена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање питајте, Ви када одговорите, ја бих требала сва та питања да Вам одбијам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ја се извињавам, значи пре сукоба, да ли је то било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Опљачкана је кућа и возена цигла ноћу и то је тачно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је такође познато за такво стање овај Катаског Добривоја који је био такође имао кућу мало удаљену од села, километар?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јел то у Гладношу, да ли према Сотину?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, неки Гладнош, такозвани Гладнош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још неких сазнања да су неки Срби имали неких непријатности, пре сукоба? Да ли је неки Србин убијен, пре сукоба?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Пре сукоба није убијен ниједан Србин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неки Србин повређиван?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се неком десило да му је кућа запаљена?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, није се десило, казао сам да су једном човеку штагаљ мало запалили, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, сеник?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, остава за сено, штагаљ, остава за сено.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато да је кућа била запаљена Новаковић Милорада, рецимо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, то су све догађаји пре рата, пре сукоба, значи, да ли му је познато да су припадници Збора народне гарде тада који су били из Вараждина, а смештени у Ловасу, значи у старој школи, привели, ухапсили Седлар Раду, Србина из села Ловас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је тачно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И тукли га, малтретирали у садејству са припадницима из СУП-а Вуковар?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је тачно да су га ухапсили, јесу и ишао је у Вуковар у С УП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље са питањима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато да је долазило до рањавања припадника, значи, тих ХДЗ-а који су држали сграже на појединим пунктовима? Да ли му је познато, да ли је ту било неких рањавања између себе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте сада на то питање, одбијају се ова питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је тачно или није, ништа друго.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви одговорите, па онда кажете «јел да»?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Гледам у Вас, не гледам у њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вам кажем, када постављате питања, морате питање из којег се не види одговор на питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је то познато или му није познато? Да ли је било рањавања на пукотивима, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду, када?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, у периоду пре сукоба, пре 10.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који период?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, рецимо у деветом месецу 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек тврди да таквих припадника није било, припадника Збора народне гарде.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам рекао припадници ХДЗ-а, значи који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било њиховог рањавања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, између себе су се рањавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор, од каквог је то сада значаја?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, рецимо Кесер Миленко је ранио, уствари, био рањен од стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, од каквог је то сада значаја за ово наше што расправљамо, да су се рањавали између себе они тамо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, битно је, касније ћемо видети због чега је битно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Врло је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је битно за ово оптужење, да су се они тамо између себе рањавали? Имате ли још неких битних питања?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, пошто господин тужилац каже да су имали евентуално пар пушака ловачких и тако, па овде се ради о аутоматском наоружању, зато питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо то данас од сведока, суд ће знати то да цени. Идемо даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ништа, ево толико. Хвала,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, ко има питања, од оптужених? Косијер? Добро, изволите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан, Зоран Косијер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подигните мало тај микрофон, да се не сагињете.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ударићу га носом онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто преко суда питања.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Преко суда, добро. Рекли сте да су ови у детелини ногама махали по детелини.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли би могли да покажете, да ли можете да покажете тај корак како је изгледао? Нисам видео, ако дозвољавате да покаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је у истрази, «млатили су ногама, лево, десно» и тако даље, објашњавао, показивао, чули смо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, хвала. Рекли сте да су се држали за руке. Пре него што су се ухватили за руке, да ли су се размакли у распону руку, ширине руку?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, овако су се држали.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, извините. Колико је широка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујемо, господине Косијер.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Колико је широка та детелина, метара?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Шта, па рекао сам ја, шездесет метара, не могу тачно ја то да знам, можда је и мало шира, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се развукли по целој ширини?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја мислим да јесу по скроз целој ширини.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Колико је њих било?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, рекао сам ја то, једно четрдесет, педесет, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, причао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ево сада када узмемо метар и по размак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да коментаришете, ако после имате примедби, сада идемо са питањима, а Ви после реците шта је Ваша примедба. Чули смо Вашу одбрану, слушали смо, сада питања за сведока.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли се води негде кривични поступак против Вас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не чујем.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли се води негде кривични поступак против Вас?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли могу да прочитам госпођи судији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези овог догађаја, суд има податке да се води против њега у Хрватској по оптужници.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знате да сте високо котирани на хрватској оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да коментаришете, значи суд има тај податак, да се против њега у вези овог догађаја води поступак у Хрватској.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, били сте у колони са добровољцима, кажете, пошто сте нам говорили да су добровољци водили цивиле, да ли је тако?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тачно је.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А откуд и Ви онда са добровољцима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Откуд и Ви са добровољцима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ко, ми?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, Ви, лично Ви?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја, објаснио сам то како, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је да не зна ни куда је пошао већ.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, да ли би господин могао мене на пример да проведе кроз Руму?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, идемо даље.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо, не могу ја њега да водим кроз Ловас, него он мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваша примедба на његов исказ.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекли сте да је један показао како се извлачи осигурач из мине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање, ако је то рекао, како Ваше питање гласи? Зашто Ви понављате шта је рекао, реците питање у вези тога.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, питање је, да ли зна шта се деси када се извуче осигурач из мине?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ја сам причао, са цесте је командовао и како ће, али то мину да расфомира да не експлодира.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да деактивира?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам рекао осигурач, тако сам рекао, али он је њему објашњавао како да ради да не би експлодирала. Добро, ја сам рекао осигурач да извади.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да извади осигурач.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Молим.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекли сте да извади осигурач.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам ја како је то било, нисам ја ту ни близу био, уопште немам ја појма.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље оптужени Николајидис.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да Вам је Деветак рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто преко суда питања.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао је да му је Деветак рекао да иде у земљорадничку задругу. Да ли му је рекао, коме треба да се јави тамо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тада када смо послани?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа, идете тамо пред задругу, само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да идемо пред задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, зашто, како?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, само «идите пред задругу»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто пред задругу, ако идете у воћњак и виноград, зашто ћете пред задругу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: «Идете у претрес, идите пред задругу» у то је само рекао, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да Вам је рекао да идете у пратњу. Кога, кога да пратите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам рекао да не познам терен, а он је рекао да овај зна Милан.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ви сте рекли да идете у пратњу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Онда је он мени рекао, «ти идеш у пратњу».

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Кога?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То сам ја причао већ.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Немој да ме вучеш за језик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Баш намерно хоћу, хајде кажи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Имам примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је дао реч, ко је Вама дао реч?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тражим реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да добијете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Имам примедбу само, ништа више на начин испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Вам је објашњавао Љубан Деветак, у чијој пратњи то да Ви идете?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ништа није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Само то што сам рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао је да су изашли људи из земљордничке задруге, ту из дворишта. Како је знао да баш са тим људима треба да крене?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисам ја ништа ни знао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто сте онда кренули са тим људима? Нисте знали ни где они иду, нисте знали ко су они, како крећете са њима?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Они су рекли, «у колону» и готово, то је била готова прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да не добацујете, са стране, имали сте свој ред испитивања.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је ту испред задруге, да ли сте само вас двојица били или је још било људи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Тада када смо ми дошли, није никога било.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Након тог минског поља, да ли сте давали негде изјаву, да ли сте испитивани у вези тога, пошто сте мештанин?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесам лане ту био у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Лане сам био у суду.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, не, одмах?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ништа, тамо ме нико није испитивао никада.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мало пре сте рекли, овај, овај лево виноград где је требало ићи, а откуд знате где је требало ићи?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам рекао како је рекао колега Милан, лево, јер била је прича идемо у претрес винограда, воћњака, он викао «лево», а овај каже «не може»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто је Милан викао «лево», када кажете, Љубан Вам ништа није објаснио куда се иде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Зато што је речено, иде се у претрес у виноград. Онда је говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате виноград и лево и десно, а кажете, ништа Вам није објашњено.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, није нам ништа објашњено, па ту има пут и лево и десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто онда Милан Рендулић виче да се иде лево, ако Вам ништа није објашњено, може и десно да се иде?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, и они су сами рекли да се иде у претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, тамо када смо дошли пред задругу, ти добровољци кажу, виноград се испред капије види преко, тамо на брду. Тамо се каже иде на претрес. Онда човек зна да је то ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то лево или десно тамо где они вичу да се иде на претрес?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је лево, то је лево.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знате, где је била територијална одбрана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: У селу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту у месној канцеларији.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су тамо радили Вама непознати људи или познати?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту су радили, ту су и пензионери држали ту канцеларију месну ту, стражу на капији и тако.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је било непознатих људи који су радили унутра?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не сећам се да је било непознатих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то били познати који су ту радили?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту је био Милан Радојчић и тако, овај, унутра и био је један још младић и тако, онда каже, ти идеш ту, идеш на економију, тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било од 10. октобра па надаље или када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је било после 10. октобра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан, за два, за три дана, када?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, за десет, петнаест дана, двадесет дана, онда се то помало, рекао сам већ да се то почело давати пунктови и тако мало испред зграде управне и тако, стражари и тамо се празни на пећ централно грејање и то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да је Деветак био директор задруге у новембру месецу.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, ту је почело негде, ја тако.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А шта је радио до тада?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, шта је радио, вероватно је био «Водовода» директор, али шта ја знам, али ја сам приметио он је директор одмах био и после набављао је робу тамо, одбављао робу и тако. Ту су људи почели радити и тако, ту су биле неке плате и тако, била је и кухиња радила и.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, зашто Вас Љубан шаље на неко тамо место, зашто Ви идете, откуд то да он Вама нешто, Вама, Милану Рендулићу наређује?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам ни ја, немам појма ја о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Нисмо ни ми знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нема више питања? Ја Вас молим да будете кратки.

Ад.в ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, ја имам један предлог.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е па предлоге ћемо заједно ваљда сви. Само једно, дакле, врло је јасно сведок рекао, да је три дана био у подруму, у дворишту, није излазио од напада, од 10.-ог, то значи ја питам, када је први пут изашао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је човек, после три дана.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: После три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, педесетпети пут да питамо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви га питате, он одговара, 10.-ог шта је било. Како зна шта је било 10.-ог када не излази три дана, то је 14.-ти, та три дана шта зна он ко је где седео у Месној заједници? То питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се то тако није изјаснио.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се изјаснио да тог дана када он излази, шта затиче тамо и коме трећи дан, коме се јавља, где иде, оружје где.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Одлично, значи та прва три дана сведок није могао да види никакав тенк у селу, не зато што није било, него што није излазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како гласи Ваше питање?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Моје питање гласи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да имамо у његовом исказу када је први пут изашао и ценићемо шта се дешавало.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Откад он има сазнање, шта се дешава у селу од 10.-ог, трећи дан, 14.-ог или пре тога? Говоримо о десетом месецу и о датумима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали нека сазнања 10.-ти, 11.-ти шта се дешава?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: 12.-ти, 13.-ти док Ви нисте били тамо?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Никаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док нисте изашли?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, не знам, нисам имао ништа, никаква сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте се завукли та три дана па не излазите?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Зато што је то стално пуцало, није било пријатно ни излазити вани, то се стално пуцало, шта сада да излазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три дана се баш пуцало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, пуцало се, увек, стално, некада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада 10.-ти, 11.-ти, 12.-ти, где се то пуцало, шта се то ради?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, на улицама се пуца стално, ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И 11.-от и 12.-ог се пуцало?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Па, тако је, то два, три дана се пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пуцњава је била од 10.-ог до 13.-ог?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да, а ноћу светлеће ракете су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ноћу, да ли је било пуцњава да сте чули?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Јесам, и ноћу сам чуо пуцњаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих првих дана?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чувате, да ли изгубе неко у тој силној пуцњави?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, немам питања, имам само једну примедбу. Ја стрпљиво пратим и слушавам како Ви водите овај поступак и све мислим да ћете престати са том превеликом бујицом толеранције прем Николајидису, дакле, њему дозвољавате да глуми овде заменика тужиоца. Ја бих га разумео потпуно, а и Вас разумем, посебно њега, да пита на околности шта му се ставља на терет, дакле до детаља. Али да пита ово што сте му Ви дозволили, то ниједном окривљеном не дозвољавате, па чак ни мени као браниоцу. Не разумем тај приступ, али вероватно ће поступак показати зашто је то тако. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно суд хоће да утврди истину, па су му важна питања оних људи са лица места. Изволите даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја се извињавам, само кратко једно питање, а везано за паљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Само једно питање, кажем, које је везано за паљење српске имовине. Мислим да је овај сведок нешто о томе рекао, али нисам сигуран, да ли је, па бих му поставио следеће питање, да ли знате да је том приликом, значи пре ових догађања, запаљен некакав салаш и рецимо.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Штагаљ, штагаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао већ.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, да Вас питам.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Ја сам то рекао.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала, само да Вас питам још ово, да ли знате да су запаљене куће извесном Ловрић Рајку и.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: На то сам и мислио што је њему штагаљ запаљен.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А овом другом Милораду Новаковићу?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То сам чуо да му је запаљен.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала, немам више питања, хвала, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте нам објашњавали већ када је било тамо, значи, на овај, на пољу детелине, то пуцање, овај, рекли сте, пуцало се.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па бих Вас ја питала, ко пуца и одакле се све пуца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је објашњавао, сведок је рекао, у истрази је тврдио пуцало се ту из те детелине, а данас смо чули нешто друго, да је и са цесте се пуцало и из детелине.

НАТАША КАНДИЋ: Када се, детелина је то поље у правцу тамо шта се налази, она портирска кућица, па су иза силоси, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није спомињао, ја нисам видела.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам, да ли се то налази.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Испред детелине?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: То је онда тамо летњи пут и на крају долази овај један празан плац од фабрике, онда фабрика, онда су.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је била портирска кућица за улаз?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нека портирска кућица ту негде у близини?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, не, има у винограду нека колибица мала.

НАТАША КАНДИЋ: За улаз, за улаз у фабрику?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: За улаз у фабрику има кућица је била портирска одмах онде.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, да ли имате неко сазнање, да ли се пуцало одатле?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, немам сазнања да се пуцало.

НАТАША КАНДИЋ: И само још једно питање, да ли су, познајете породицу Тепавац?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Коју, како се зову?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било у Вашем суседству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање, окрените се овамо.

НАТАША КАНДИЋ: Питање је, да ли зна да ли је у тој кући породице Тепавац, да ли је неко убијен, да ли зна за судбину овај за судбину Рендулић Пере?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам за то ништа.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли познајете, да ли знате ко је?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Рендулић Перу знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, где је он био тих дана, у време напада, да ли је можда био код Вас у подруму, код Девчића у подруму, Боже, где?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не, ја га нисам нигде ни виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања, шта се том човеку десило?

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Ад.в ГРАДИМИР НАЛИЋ: Поштована председавајућа, поштоване судије, желим да учиним предлог за укидање притвора за мог брањеника Милана Радојчића. У члану 30. став 1 Устава Републике Србије, предвиђено је да лица за која постоји основана сумња да је извршило кривично дело, односно учинило кривично дело, може бити притворено само на основу одлуке суда, само ако је притварање неопходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли смо завршили са сведоком, да отпустим сведока.

Ад.в ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, да, ја немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Кресојевићу, можете да идете, за евентуалне трошкове, обратите се Служби.

Сведок ИЛИЈА КРЕСОЈЕВИЋ: Хвала, довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Ад.в ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја ћу, ако допустите судија, наставити овде где сам стао. И то искључиво ако притварање је неопходно ради вођења кривичног поступка. Одредбом чл.142. став 2 тачка 5. ЗКП-а предвиђено је да ако постоји основана сумња да је одређено лице учинило кривично дело и то опет у циљу несметаног вођења кривичног поступка, притвор се против тог лица може одредити, ако за кривично дело је прописана казна затвора преко десет година и ако је то оправдано због начина извршења и других посебно тешких околности кривичног дела. Одбрана сматра да се ове две одредбе морају тумачити заједно и да се само на тај начин може доћи до правог значења одредби предвиђених ЗКП-ом. Одредбом из чл.142. став 2 тачка 5. ЗКП утврђени су наиме јасни услови у случају чије испуњености суд против лица може одредити притвор. Јасно је стога да овде, да се овде не ради о обавезном, већ о факултативном притвору, што наравно опет значи да постоје конкретне ситуације у којима су услови из тачка 5. испуњени, а да је окривљеном ипак дозвољено да се брани са слободе. Стога се као битан међаш и битно питање шта је то права разлика између хипотетичких или конкретних ситуација у којој се једно лице брани са слободе, а другом

лицу је одређен притвор, у оба случаја предвиђена казна затвора преко десет година, ако начин извршења или посебно тешке околности оправдавају одређивање притвора. У крајњем случају можемо да користимо конкретан пример из овог поступка, што ја не желим, али суд је омогућио, наравно, неким од окривљених да се бране са слободе. По сматрању одбране, специфична разлика између ових случајева, односно критеријум по коме је неко у притвору, а неко није, не може бити пука дискрециона одлука суда. Дискреционе врсте би у резултату значиле да би одлука да се одреди притвор и одлука да се не одреди притвор, у конкретном случају би биле исправне, што би даље довело до такве арбитралности у кривичном поступку, који би једноставно била супротна самим основним начелима кривично-процесног права и Уставом зајамченим правима. Пошто дакле ова разлика не може бити пуна дискреција поступајућих судија, очигледно је да је критеријум за одређивање или неодређивање притвора по тачки 5. мора бити нешто друго. Наш став је да је то друго управо одговор на питање, да ли је испуњеност услова из тачке 5. одређивање притвора према Милану Радојчићу неопходно ради вођења кривичног поступка и ако јесте, због чега. Поступајуће веће нам је до сада говорило, а богоми и Врховни суд се саглашавао, ми ту заиста нисмо имали милости, да је продужење притвора неопходно у циљу несметаног вођења кривичног поступка, јер је било повезано деловање више извршилаца и смрти најмање седамдесет лица, те уништење имовине већег обима. Али, такав став је логички *nonsens* и не може бити нити у стању да издржи иоле озбиљнију проверу стварности. Наиме, све што стоји у овом решењу за лица којима је одређен притвор, стоји и за ове окривљене који се бране са слободе, па ипак је њима дозвољено да се бране са слободе. Да ли овакав поступак суда да је једном броју лица омогућено да се бране са слободе, довело до тога да се поступак омета, не, он се и даље несметано води и правилна је одлука суда, значи, да у циљу несметаног вођења, да неће ни на који начин утицати на несметано вођење поступка одсуством ових лица из притворског казамата. Зашто кажем казамат? Зато што морам само да направим малу дигресију, председнице, молим Вас да ми помогнете у томе, доле је хладно, доле је, овај, доле су услови лоши, мој браћеник има тешких проблема са простатом, овде и сами видите да често изостаје и тако даље и овај, и овај пасаж молим Вас да нас не одвуче од главне речи. Значи, наш је став да су ова лица оправдано на слободи. И то избија сваку могућност било коме да каже, да би због било ког разлога став у односу на Радојчића и остале требало да буде другачији и да је донета потпуно исправна одлука. Ми ћемо ту одлуку, наравно уколико не будемо имали другу, морати да проверавамо и на оним инстанцама

које дају заштиту и овај, штите право суда, право грађана на истоветни поступак пред државним органом, пред судом посебно. Али, овде смо уверени да је веће када је промишљавало своје раније одлуке, било у праву. Не можемо да кажемо зашто је овај на слободи, а овај наш је унутра. Можемо само да кажемо, зашто је овај наш унутра још увек, зато што сматрамо да не стоји ниједан разлог. Ми овај суд и ово веће оптерећујемо од месеца до месеца, како нам се завршавају ови наши претреси, четворо, петодневни и тако даље, па у међувремену, да ли се десило нешто на овом претресу који смо, овде у претресу коме смо присуствовали, што би значајније пореметило положај, да тако кажем, и указивало на томе да може доћи до овај одређеног поремећаја у поступку, уколико се Радојчић буде бранио са слободе. Саслушан је Љубодраг Јелић, апропо овде се догађају невероватне ствари. Ми смо сведоци да сви који су водили одређене групе, су на слободи и они се бране са слободе, да сви који су водили неспорно на неком месту где је неспорно утврђена погибија жртава, да су баш на том месту погинули, сви су, овај, већина њих су сведоци, а ево против Лончара се у Хрватској управо води поступак за ратни злочин. Да подсетим, то је онај Лончар који је издао наређење за напад на село Ловас. Али ни он, као ни Љуба Јелић, да не кажемо о Бати Михајловићу, Ступару и осталим, они су просто ту само овај случајни учесници у поступку, као што је случајни учесник у поступку и генерал Васиљевић кога ћемо видети овде, да нам објасни како он то није крив, његови војници јесу и што су они баш криви, а он није крив, па ћемо га детаљно испитати ми и пуномоћници оштећених, сигуран сам, па ћемо чути одговор на то питање. Кувеждић потврђује да је Милан Радојчић радио на успостављању цивилног система у Ловасу, али га не ставља на место у војног заповедника, као се наводи у оптужници, што је у потпуности у складу са одбраном нашег брањеника. Бата Михајловић својим исказом је потврдио самосталност, односно недостатак било какве хијерархије између одреда добровољаца и територијалне одбране. Он каже, није ми никада ништа наредио, нисам нигде присуствовао, нити слуша његово наређење, јер је то једна пијана пропалица са којом сам се ја посвађао одмах када ми је дао панталоне и каиш, отприлике. Кресојевић, њега смо данас чули, морам да кажем да, овај је у питању и лице против кога се води истрага пред истим судом за исто дело у Хрватској, имали смо и те списе овде у предмету, тако да сам сигуран да ће суд ценити слободу његовог исказа у сваком смислу.

Стога још једном морам да збиља, не желим више да подвлачим ништа од овога што сам рекао, само да замолим веће да пажљиво прочита транскрипт и ово моје излагање, да размисли ако је могуће, о томе бар онолико колико смо ми потршили да га прочитамо и да се

укине притвор и мој брањеник Милан Радојчић буде пуштен да се брани са слободе. Ово је апел и тужилачкој страни, понављам, шта значи дугограјни притвори у ситуацији, политика дуготрајног притвора коме тужилац увек прибегава у последње време и ретко смо били у ситуацији да, овај, не схвати како ће то изгледати за било који следећи поступак који пред нашом земљом стоји, које ћемо ми морати да водимо, ови људи су нам се сви јављали, на ноге долазили, када год сте их звали, овако су скакали, а ови следећи када виде какви су то дуготрајни притвори, на којима Тужилаштво инсистира, сигуран сам да ће то много мање бити стимулативно да дођу пред суд. Хвала најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извлите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам у први мах помислио да ће колега да пита нешто сведока, а и чини ми се Ви да сте то помислили, зато је сведок био ту, али када су већ учињени предлози, ја ћу да будем врло кратак, па ћу подржати у свему тако бриљантно изнете разлоге за укидање притвора од мог поштованог колеге, али ћу, што се тиче мојих брањеника, пре свега, Љубана Деветака, а и разуме се, Милана Девчића, изнети само разлоге за укидање притвора и пуштање да се бране са слободе. Изнећу само социјални елемент и здравствено стање и прво и другоокривљеног. Не дирајући при том у овој фази поступка, а слажем се у свему учињеном предлогу и изнете разлоге, изнетих разлога од стране колеге, око оцене већ изведених доказа и тако даље. Ја се у посао суда ту не бих мешао, као што желим да заштитим суд и од других саокривљених па и од тужиоца у овом фази поступка, па и од судија, Б-92 и тако даље. Једини задатак и прави задатак и улога суда је да оцењује, ми можемо да предлажемо, а оцену Ви дајете, према томе, Вама остављам на оцену ових већ изведених доказа који иду у правцу овог предлога за пуштање из притвора, тако да нећу оптужницу ништа да дирам, да се тужилац не уплаши због тога, она је сама по себи климава, али имамо времена о томе да причамо.

Дакле, када кажемо о социјалном елементу, подсећам само да смо и до сада истицали, а сада поново подвлачимо овај чињеницу да је троструки, троструки деда, напомињем троструки, јер ја сам и ја троструки, тужилац је једноструки, то нема лепшег занимања од деде, јел. својим унучићима, да је Љубан Деветак троструки деда и да двоје унучића живи управо на терену где је тамо «харао», био главни, убијао, затварао, малтретирао и тако даље. Е сада, поставља се логично питање, да ли би човек, ако је при здравој свести, јел и нормалан човек, здрав у глави, мислим ментално, да ли би учинио то да олако буде овде, а да му нејближи, они који доносе радост, срећу у животу, нећу више од тога, а могао бих да причам много, дакле, живе, просто се налазе у осињаку

тамо, у месту где је такве и толике злочине учинио. Одговор је врло јасан, човек то није учинио и зато је безбрижан и ти људи и зет и кћерка и деца, унучићи, немају никакав проблем тамо где се налазе у околини Ловаса, у Вуковару где похађају школу и тако даље и тако даље. Што се тиче здравственог стања, а да, око овог социјалног елемента, мој браћеник Љубан Деветак је глава породице, међутим, није се много, није се много осетио његов недостатак, сада ће супруга да протестује, недостатак у материјалном смислу. Он и пре тога није нешто зарађивао, знате, таква су времена. Ми имамо овде оптужене исто који немају за аутобус, да дођу, шверцују се, то нико не пита овде, јер ти који су тамо покрали и тако даље. Хтео сам ово да истакнем, дакле, глава породице и људи су веома сиромашни и тешко живе, али ипак када двоје раде у кући, па макар и на бувљаку, они се нешто снађу и тако даље, да опскрбе своју породицу.

Што се тиче здравственог стања, по Вашем налогу ја сам доставио медицинску документацију, ако дозволите, ја на леву страну страшно чујем, дакле, доставио сам тражену документацију да је два пута лечен на «Бежанијској коси» и на, ја сам лаик ту, па се не разумем, претпостављам и Ви, али има неко ко се у то разуме, овај и у «Светог Саве»; чини ми се, специјализована установа, од овај повреда главе, односно не знам како се то зове, морам да признам и да је такав сличан напад имао у покушају овде у притвору, у притворској јединици и да је лечен на ВМА од како је пао ту у несвест, у затвору и тако даље. И само да додам, да су, то смо истицали и замолили Вас да се интересуете, просто, атмосфера, услови у притворској јединици где нема топле воде три месеца, где је храна никаква, није она здрава, него никаква, али хвала Богу, доноси се храна, ту имају и право и то је ОК, то је у реду, цела та атмосфера иде у прилог да се здравствено стање ако још увек Љубан Деветак остане у притвору, још колико, ја не знам, и ту је пребукирано, лако се улази, никако да се изађе, не разумем тај однос и Тужилаштва и тај став других актера овде, суду је најтеже, ја потпуно то разумем, чињеница, чињеница што је колега истакао и завршавам са тим, да нема, није од никаквог утицаја што се пола њих налази или више од пола на слободи, исто ће поступак трајати и тећи, овако како сада тече, ако Љубан Деветак, мој браћеник буде на слободи који је у веома тешком здравственом стању. Дакле, што се тиче Милана Девчића, он је млађи човек, јачи, али је најбољем путу у овој и оваквој атмосфери и условима у притворској јединици, да врло, врло брзо сустигне са здравственим стањем Љубана Деветака. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја такође предлажем и молим ово веће и Вас као председницу већа, да пустите из притвора окривљеног Миодрага Димитријевића и да му дозволите да се брани са слободе. Разлога за то има доста. Сам члан на основу којег је одређен притвор, је претпостављам аномалија у Закону о кривичном поступку и надам се да ће то бити избрисано у већ првом следећем Закону о кривичном поступку који буде донет.

Поред тога, видели смо да је и оптужница, бар што се тиче окривљеног Миодрага Димитријевића несрећно састављена и не постоји ниједан конкретан доказ да је он умешан у кривично дело у смислу да је директно одговоран и да је имао намеру да изврши кривично дело које му се ставља на терет. Пре свега, није утврђено ни да ли је он имао командну одговорност, иако му се та командна одговорност ставља на терет. Ако узмемо да је оптужница исправна и да је постојала та наредба да се изврши извиђање терена и да се, да кажем, поведе живи штит, јасно је да минско поље није последица такве наредбе, него последица неких других наређења и наредби које су уследиле после издавања такве наредбе, тако да и то указује на чињеницу да Миодраг Димитријевић није директно одговоран за смрт лица, а што му се ставља на терет.

Моје колеге су овде помињале тај основ више пута, по коме је одређен притвор и ова друга лица којима је такође одређен притвор, по истом основу и истој тачци и они су на слободи. Да парадокс буде већи, у односу на окривљеног Миодрага Димитријевића, ту има лица која су пуштена на слободу, а која су према оптужници, далеко више допринела до тих догађаја који су уследили и до самог минског поља и погибије тих лица. Поред тога, ја морам да наведем и то да је Миодраг Димитријевић старији човек и да је болестан, да је имао више операција крвних судова и тих бајпасева, чак има и пејсмејкер, да је у условима који постоје у затвору, постоји лекар, постоји та служба лекарска, али они нису у могућности да прате његово здравље даноноћно и да му омогуће услове који ће допринети побољшању здравља, већ могу само да утичу на то да се његово здравље погорша. Не кажем да они не воде бригу о окривљенима, па и о Миодрагу Димитријевићу, али једноставно затворска установа није та која може да испоштује оно што је потребно човеку који има болести које, као што то има Миодраг Димитријевић. Пре свега, то се односи на храну и на хигијенске услове, где је, ја сам, рецимо, чуо да је јутрос вероватно на захтев суда, пуштена и топла вода и да су после више месеци коначно имали топлу воду, у оној мери која је потребна.

Због свега овог што сам рекао, ја Вас молим да поново размислите и да окривљеног Миодрага Димитријевића пустите на слободу. Хвала.
Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: У свему се придружујем колеги Налићу, у свему томе што је истакао и предлажем да се мој брањеник пусти да се брани са слободе, и не само он, него сви који се налазе у притвору, јер ако су већ на слободи седморица или осморица овде окривљених, онда би требало сви окривљени да се бране са слободе. Мислим да је то и право, правда и морална етика.

Сада да се осврнем на свог окривљеног. Мог окривљеног нико не помиње, од ових сведока које смо до сада саслушали, па чак и од велике већине окривљених за оно да је учинио дела која му се стављају на терет. Добровољци који су са њим заједно били у Ловасу, су сви на слободи, а добровољац који је са њим из Панчева отишао у Ловас и радио тамо исто што и он, ако не и горе ствари, одавно је већ на слободи, ако су уопште радили те и такве ствари које им се стављају оптужницом на терет. С обзиром да у досадашњем поступку од тога ништа доказано није, а да се мој брањеник налази у притвору већ годину и по дана, мислим, као и ови остали људи који се налазе у притвору, сматрам да би требало све пустити да се бране са слободе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја поштујем предлог одбране, мишљење одбране, али морам да признам да сам овом приликом помало изненађен и разочаран непрофесионалним приступима у образлагању предлога да се оптужени пусте да се бране са слободе. Као прво, оптужница је стала на правну снагу. Када оптужница стане на правну снагу, то је објективни услов за вођење поступка и не може се више говорити, тек на почетку доказног поступка да је нешто доказано или није доказано. Када се заврши доказни поступак, тада се може говорити о таквим стварима. Значи, крајње је непрофесионално у овом тренутку оцењивати тек започете, извођење доказа и доводити у питање основаност сумње да ли су оптужени извршили или не кривично дело. То је један објективни услов. Други објективни услов да је за ово кривично дело предвиђена казна затвора од преко десет година и то је оно што је објективни услов по закону. Трећа ствар је, из ове тачке 5. члана 142. начин извршења и особито тешке околности извршења овог кривичног дела. Тачно је да су неки од оптужених пуштени да се бране са слободе, али оптужница која је, опет понављам, ступила на правну снагу, градира количину криминалних радњи и тежину извршеног дела, управо на начин како је то описано. Према томе је и цењен начин извршења дела и тешке околности, посебно тешке околности извршења ових кривичних дела и

тима се и руководио и овај суд и Врховни суд када је одређивао, односно продужавао притвор.

Ја апсолутно уважавам да притвор траје годину и скоро годину и по дана, да су у питању поједини оптужени који су у годинама и који имају одређене здравствене проблеме који сигурно нису мали и услове у којима се издржава тај притвор. Уважавам и чињеницу да су сви они поново саслушани, да је један број сведока, да су сви сведоци саслушани у истрази, да је један број сведока саслушан на главном претресу и да су то све заиста неспорне чињенице. И очекивао сам образложење предлога одбране у том смислу, значи оно што је по закону предвиђено, што се објективно може о томе рећи. Ја у овом тренутку после годину и по дана притвора и саслушања свих оптужених поново и сведока, њихово здравствено стање и те околности, ја остављам, пошто то је сада ствар процене, оцене тих околности које је изнела одбрана и тих објективних чињеница, ја предлог за укидање притвора, али не и образложење одбране, остављам суду на оцену.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈАЈУ СЕ предлози за укидање притвора, јер још увек стоје разлози због којих су притвори до сада продужавани према оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо овде разне коментаре, што су неки пуштени из притвора. Веће се руководило и чињеницом тежине инкриминације по оптужници, тачка 1., 2., 3. оптужнице, ко је оптужен по све три тачке, затим какви су докази против тих лица, мислим на свеукупне доказе скупљене из истраге и неком проценом ко би евентуално утицао на неометано вођење кривичног поступка, тако да и оно раније што се веће руководило неким чињеницама, да је неким лицима укинуло притвор, веће је имало у виду и начин одбране и ко би у том правцу неко, ко рецимо, износи неке чињенице у једном делу, потврђује наводе оптужнице, сматрам да у том смислу неће утицати неометаном вођењу кривичног поступка.

Што се тиче ових оптужених у притвору, па одговарају по све три тачке оптужнице. У овом суду, неки људи седе и дуже у притвору, за истоврсна кривична дела, негде лакша, негде тежа.

<

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ ради извођења доказа саслушањем сведока:

- *Антонa Кризманића,*
- *Ђуре Филића,*
- *Емануела Филића,*
- *Градимира Вељовића,*
- *Ивице Филића,*
- *Војислава Воштића,*
- *Милана Рендулића,*
- *Марка Грчаница и*
- *Славка Ступара,*

на се стога следећи главни претрес одређује у дане:

*15., 16., 17., 18. и 19. децембар 2008. године,
све са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада, само да можете неки оквирни распоред да направите. 15. децембар је Антон Кризманић, 16. децембар Ђуро Филић. Имаћете у транскрипту, али добро. За ове дане, 17., 18. и 19. децембар, имамо информацију Службе Републике Хрватске да Емануел Филић, Ивица Филић и Марко Грчанац из неких разлога, није сигурно да ли ће доћи или неће доћи, тако да је то остало, зато смо и увели сведоке, значи Градимира Вељовића за 17., 18. Војислав Воштић и Милан Рендулић и 19. Славко Ступар.

Сведоку Војиславу Воштићу уз позив доставити решење о новчаном кажњавању од 10.000,00 динара због недоласка на главни претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА